Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul X Seria II-a Nr .1757 | 4 PAGINI — 20 BANI | Duminică 19 decembrie 1954

VOINȚA MILIOANELOR DE OAMENI!

O ZI OARECARE la Varșovia sau la Moscova, la București sau la Pekin. O zi cu bucuriile și necazurile ei. Atîtea piese peste plan, un examen trecut, o fată a acceptat invitația la teatru — iată bucurii. Dar, sînt și necazuri atunci cînd planul a rămas undeva în urmă, cînd un tratament medical nu dă rezultate sau atunci cînd simți că viața te-a întrecut. Momente comune pe care le trăim fiecare, nimic extraordinar, eroic în ele. Și totuși cît de dragi ne sînt aceste clipe, simple, de fiecare zi. Înțelegi și mai bine cîtă dreptate a avut Cernîșevski cînd a spus „frumosul este viața". Și acest frumos, noi îl iubim și ca orice îndrăgostit sîntem gata în orice moment să-l apărăm chiar și cu prețul vieții noastre. Singur este însă greu, dacă nu chiar imposibil, îl apără milioane de tineri din lungul și latul patriei noastre, îl apără un popor întreg. Dar numai un popor? Nu, căci, la Varșovia, sau Moscova, la Praga sau Tirana, tinerii țin și ei la acest frumos. Sîntem mulți. Ca să parcurgi imensele teritorii de la Dunăre la Ianțzî, așa cum se spune în povești, trebuie să treci peste mări și țări. Sîntem numai mulți? Nu, ceea ce e mai important, rezidă în unitatea noastră, în țelurile noastre comune. Admirăm Bucureștiul și furnalele Hunedoarei, ne pasionăm după un meci Dinamo-C.C.A., dar iubim nespus și tot ce are măreț Moscova și minunații ei oameni, iubim Palatul Științei și Culturii din Varșovia, iubim poporul care l-a dat pe Fucik, pe cei care au construit Dimitrovgradul și așteptăm nerăbdători ultimele rezultate ale fotbaliștilor maghiari.

Aceste sentimente pe care le trăim fiecare dintre noi sînt rodul căilor comune pe care mergem, căi deschise de marea Uniune Sovietică. Drumul nostru este sigur. Lagărul păcii cuprinde 900 de milioane de oameni și are imense bogății materiale. Unui alpinist, în drum spre culme, pot să-i stea în cale multe obstacole, dar piscul pe care îl vede de pe acum îi oțelește voința, îi dă puteri noi, nimic nu îl poate opri. Dar pe noi, cei 900 de milioane de oameni ai lagărului păcii, pot să ne împiedice în drumul spre societatea visată de cele mai luminate minți ale omenirii, un pumn de oameni care văd în război salvarea lor?

Desigur că nu. Dar acest lucru nu vor să-l înțeleagă unii politicieni occidentali. Ei formează blocuri militare, semnează acordurile de la Paris și dau chiar și arme atomice criminalilor ale căror nume sînt legate de Oradour, Maidanek, Lidice, Auschwitz... Și toate acestea se fac în grabă, guvernanții occidentali procedează ca niște bolnavi care mai au puține zile de trăit și speră să-și prelungească viața cu încă o injecție. Acești bolnavi pun la cale reînvierea militarismului german. Dar noi știm că în apus sînt mulți oameni sănătoși: milioanele de francezi sau englezi, italieni sau americani. Și noi știm că tot mai mulți din aceștia înțeleg că acordurile încheiate de guvernele țărilor lor fie la Londra, la Paris sau mai de mult la Bonn nu sînt menite să apere nici Londra, nici Parisul și nici Bonnul. Ele sînt menite să apere doar o stradă și aceea din New York: Wall-Streetul, acolo unde sînt instalate sediile marilor trusturi americane. Așa că în ciuda timpului scurt care a trecut de la încheierea acordurilor de la Paris, în ciuda unei uriașe propagande otrăvite, mase mereu mai largi din apus se ridică împotriva reînvierii wehrmachtului.

Și această luptă capătă un caracter tot mai larg.

Fostul prim-ministru al Franței, Daladier, Hans Ivand, decanul facultății de teologie de la Bonn, Fris, fost deputat în Sortingul norvegian din partea partidului social-democrat, deputatul laburist englez Silverman, Ollenhauer, președintele partidului social-democrat din Germania occidentală ca și mulți alții s-au pronunțat împotriva reînvierii Wehrmachtului. Și desigur că cei ce au asistat la grandiosul miting ce a avut loc la Paris acum cîtva timp au înțeles că, așa cum spunea deputatul comunist Laurent Casanova, „oricare ar fi rezultatele apropiatelor dezbateri din Adunarea Națională Franceză ultimul cuvînt aparține poporului francez care nu se va împăca niciodată cu înarmarea Germaniei".

In lupta împotriva remilitarizării Germaniei occidentale tineretul dă dovadă de o combativitate deosebită aflîndu-se în primele rînduri ale mișcării împotriva acordurilor de la Paris.

In această luptă drumurile noastre se întîlnesc cu cele ale milioanelor de tineri din Apus. Ei înțeleg că poziția fermă a popoarelor iubitoare de pace este menită să salveze de război nu jumătate de Europă, ci întregul nostru continent. Popoarele din întreaga lume înțeleg că nu pot însă aștepta ca focul să ajungă la butoiul cu pulbere, ci e necesar să se ia măsuri înaintea unei eventuale explozii. De aceea ele sprijină istorica Declarație a conferinței de la Moscova care arată că popoarele Uniunii Sovietice, Poloniei, Cehoslovaciei, Ungariei, Romîniei, Bulgariei, Albaniei și R. D. Germane, în cazul ratificării acordurilor de la Paris, trebuie să-și întărească și mai mult forțele lor armate, să-și dezvolte armamentele în scopul apărării țărilor lor.

In aceste zile cine merge în marile hale ale fabricilor noastre, în sate sau în amfiteatrele facultăților va auzi de multe ori repetata frază: „Muncesc mai bine pentru a-mi întări patria". Această frază simplă exprimă dragostea fiecăruia pentru tot ceea ce am realizat, pentru fapte care ne sînt dragi, apropiate. Viața noastră este o părticică din imensul șantier al vieții noi și nenumărați tineri își afirmă hotărîrea de a da tot ce au mai scump patriei, pentru apărarea cuceririlor noastre, pentru cauza noastră dreaptă.

Noi ținem minte cuvintele lui Lenin: „Niciodată nu va fi învins poporul în sînul căruia muncitorii și țăranii și-au dat seama, au simțit și au văzut în majoritatea lor, că ei își apără propria lor Putere Sovietică — puterea celor ce muncesc, că ei apără cauza a cărei izbîndă le va garanta lor și copiilor lor posibilitatea de a se folosi de toate binefacerile culturii, de toate creațiile muncii omenești".

Aceste cuvinte spuse acum 35 de ani au astăzi și mai multă putere. Imperialiștii străini nu au reușit să înfrîngă Puterea Sovietică cînd ea abia se năștea. Acum lagărul socialist cuprinde alături de U.R.S.S., marea Chină ca și celelalte state de democrație populară. Forța acestuia e de neînvins! Și alături de noi se găsesc cei mai înaintați oameni din apus, care își unesc puterile împreună cu noi în lupta pentru pace.

Calea spre tratative nu este închisă, ideea securității colective în Europa, capătă noi mase de sprijinitori. Pacea poate fi impusă prin lupta comună a popoarelor, căci așa cum spunea genialul Marx: prin luptă se obține fericirea!

Dincă Constantina și Plotoagă Rada, eleve la Școala profesională de energie electrică nr. 15 din Capitală depun multă străduință pentru a deveni muncitoare cu un bogat bagaj de cunoștințe profesionale.

In fotografie: cele două eleve pregătind lecția practică „Stîlpi de înaltă tensiune".

Foto: AGERPRES

A terminat planul global de producție pe anul 1954

În ziua de 17 decembrie, fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală, fruntașă pe țară, deținătoare a Drapelului de producție al Consiliului de Miniștri, a terminat planul global de producție pe anul 1954.

Măsurile tehnico-organizatorice luate în cursul anului au creat muncitorilor condiții de muncă mereu mai bune. Numeroase operații manuale, ca, de pildă, aplicarea fețelor de guler, prinderea căptușelii și a pînzei pe pieptii de stofă, însăilarea etc., au fost mecanizate prin introducerea unor mașini și dispozitive speciale. În acest an, la confecționarea a șase articole, ca, de pildă, raglane pentru femei și bărbați, costume bărbătești, pantaloni și cămăși a fost introdus sistemul de lucru „prodsincron" asigurîndu-se în acest fel o mai bună folosire a capacității de lucru a mașinilor.

Pînă la sfîrșitul anului, colectivul fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" s-a angajat să producă, peste prevederile planului anual, 26.000 de paltoane și raglane pentru femei, 33.000 de canadiene pentru bărbați și femei, 7.000 de jachete, 14.000 de fuste, 10.000 de paltoane, pardesie și raglane pentru copii și alte confecții. În vederea pomului de iarnă, fabrica va livra, în afara planului de producție, peste 20.000 de canadiene și bluze vătuite, 10.000 de rochițe, 6.000 perechi de pantaloni și peste 5.000 de șepci și căciulițe pentru copii.

(Agerpres)

IN SPRIJINUL ACȚIUNII DE REPARARE A MAȘINILOR ȘI UTILAJELOR AGRICOLE

Sîmbătă după amiază a avut loc în sala de festivități a Ministerului Căilor Ferate o consfătuire a inginerilor și maiștrilor mecanici care vor pleca în S.M.T.-uri și gospodării agricole de stat, pentru a da acestora sprijin organizatoric și tehnic. Au luat parte peste 650 de ingineri și maiștri mecanici din principalele întreprinderi din țară.

La lucrările consfătuirii au participat tovarășii: Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Al. Moghioroș, D. Coliu, M. Dalea, C. Popescu, Stelian Moraru, conducători ai unor instituții centrale etc.

Consfătuirea a fost prezidată de tov. Chivu Stoica, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri.

S-a dat citire hotărîrii Consiliului de Miniștri, privind măsurile pentru întărirea sprijinului organizatoric și tehnic dat de întreprinderile industriale, S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat.

Hotărîrea prevede ca o serie de întreprinderi să detașeze la S.M.T.-uri și în sectoarele mecanice ale gospodăriilor agricole de stat echipe formate din ingineri, maiștri și muncitori cu o înaltă calificare. Aceștia au sarcina de a ajuta la buna organizare a atelierelor de reparații, la lucrările de reparații propriu zise care trebuiesc efectuate la un înalt nivel tehnic și la ridicarea calificării cadrelor existente în S.M.T.-uri și în sectoarele mecanice ale gospodăriilor agricole de stat.

Hotărîrea precizează de asemenea programul și perioada de lucru a echipelor, drepturile de care vor beneficia inginerii, maiștrii și muncitorii care urmează să plece la sate, precum și sarcinile ministerelor și ale sfaturilor populare în vederea îndeplinirii prevederilor Hotărîrii.

Tov. P. Moldovan, locțiitor al ministrului Agriculturii și Silviculturii, a făcut apoi o expunere despre Hotărîrea Consiliului de Miniștri, privitoare la sprijinirea organizatorică și tehnică a S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat.

In numele inginerilor și maiștrilor, inginerul Gh. Popescu-Drăghici (Bacău), maistrul Iosif Sandor (Sibiu) și maistrul Atanase Giurgiu (Ploești), au exprimat angajamentul acestora de a munci cu elan pentru îndeplinirea sarcinilor care li s-au încredințat pentru traducerea în fapt a prevederilor Proiectului Directivelor celui de al 2-lea Congres al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani.

In încheierea consfătuirii a luat cuvîntul tov. Gh. Gheorghiu-Dej, Președintele Consiliului de Miniștri care a vorbit despre însemnătatea acțiunii de sprijinire organizatorică și tehnică a S.M.T.-urilor și gospodăriilor agricole de stat și despre sarcinile destul de importante ce stau în fața inginerilor și maiștrilor mecanici care pleacă la sate în acest scop. (Agerpres)

SĂ TRANSPORTĂM MAI MULT, MAI REPEDE, MAI BINE

A venit iarna și odată cu ea nevoile de aprovizionare au crescut. Mărfuri diferite iau drumul magazilor, al silozurilor al orașelor și satelor. Mai mult ca ori cînd, înfrîngînd greutățile iernii, transporturile pe C.F.R. trebuie să funcționeze ca un ceasornic, gata să răspundă oricărei cerințe. Mărfurile nu trebuie să aștepte pe rampe sau în magaziile stațiilor ci să fie dirijate cu primele vagoane și trenuri către destinație. Înghețul poate pricinui mari pagube în urma unei mici neglijențe.

Ceferiștii înțeleg tot mai mult îndatoririle lor și satisfac în bună măsură nevoile de aprovizionare a economiei naționale. Mai sînt însă în unele locuri și greutăți, lipsuri și neglijențe grave care trebuiesc grabnic înlăturate.

Despre fapte demne de cinste ale ceferiștilor, despre patriotismul înflăcărat cu care își îndeplinesc sarcinile, precum și despre unele lipsuri, vorbesc știrile de mai jos.

TRANSPORTĂM TRENURI CU SUPRATONAJ

Munca noastră, a mecanicilor și fochiștilor de locomotivă este, ce-i drept, frumoasă. O adevărată bucurie a muncii dusă pînă la capăt, trăim cu fiecare tren de călători sau marfă condus fără întîrziere și în cele mai bune condițiuni pînă la destinație.

Tovarășii mei de muncă cu care lucrez pe mașina seria 230.221, sînt toți tineri. Cu mecanicul Aurel Colaru și fochiștii Ion Munteanu și Ion Crăciun am alcătuit o brigadă utemistă.

Încă de mult timp noi folosim, atît la întreținerea locomotivei cît și pe drum, o serie de metode sovietice.

Transporturile sporite din toamna aceasta, și în special transporturile cu produse de aprovizionare a populației din regiunea noastră, ne-au dat de lucru mai mult ca de obicei.

S-a întîmplat de multe ori ca de-abia sosiți în stație, să fie nevoie să plecăm mai departe cu alt tren, încărcat cu mărfuri de aprovizionare. Atunci, nici nu mai treceam prin depou, iar schimbul echipelor îl făceam chiar în stație.

De cele mai multe ori, trenurile pe care le remorcăm pe aceste secții au un tonaj sporit cu 200-300 tone. Conducerea unor astfel de trenuri cere multă pricepere din partea mecanicilor, o mai mare — cum spunem noi — solicitare a locomotivei, dar, mai ales, înlăturarea opririlor la semnale și în stații. De cîte ori trebuie să remorcăm un tren cu tonaj sporit și, mai ales, cînd e vorba de un transport cu mărfuri de aprovizionare, noi încheiem un contract socialist de „cale liberă" cu operatorul de circulație.

Înlăturînd opririle la semnale și în stații, mărfurile ajung la destinație mai devreme, vagoanele sînt redate mai repede pentru alte transporturi, la noi, cei de pe locomotivă, economisim cantități tot mai mari de combustibil.

În acest fel, între 1 și 20 noiembrie a.c., noi am reușit să transportăm peste norma tehnică o cantitate de mărfuri pentru care ar mai fi fost necesare încă 6 trenuri, cu locomotivele, combustibilul și partizile de drum necesare.

Pornind de la aceste realizări și bazîndu-ne pe cunoștințele noastre și pe folosirea metodelor de lucru ale feroviarilor sovietici, noi, cei care conducem locomotiva seria 230.221, sîntem hotărîți să ne sporim și mai mult eforturile în muncă, pentru a putea transporta cît mai mult și mereu mai repede, în folosul celor ce muncesc din patria noastră.

GHEORGHE VOICAU
mecanic de locomotivă — depoul Timișoara

Mărfuri transportate peste plan

Transporturile pe C.F.R. joacă un rol deosebit în aprovizionarea cu mărfuri a populației, în dezvoltarea schimbului dintre oraș și sat și a întregii economii a țării. Sarcini deosebit de importante ne revin nouă, muncitorilor de la căile ferate, mai ales în perioada actuală, pentru asigurarea la timp și în bune condițiuni a transportului cerealelor și a altor produse.

In vederea deservirii din plin a campaniei de recoltare din toamna acestui an, conducerea serviciului de exploatare C.F.R.-Oradea a luat din timp o serie de măsuri organizatorice.

Astfel, în perioada de pregătire a campaniei, au fost etanșate și inscripționate cu „Bun pentru cereale-1954" cu 82 vagoane mai mult decît numărul planificat.

La această realizare au contribuit din plin comunistul Teleș Emeric și utemistul Bonta Vasile care, împreună cu cele 2 echipe de muncitori din stația Oradea, au reparat cu 29 vagoane mai mult decît norma planificată.

De la 1 septembrie a.c., cînd a început efectiv transportul de cereale, zi de zi, muncitorii ceferiști din raza S.E.C.F.-Oradea au înregistrat însemnate succese.

Față de sarcinile planificate s-a transportat mai mult cu 270 vagoane cereale, 105 vagoane floarea-soarelui și 135 vagoane cartofi.

Aceste succese au fost înregistrate datorită aplicării pe scară tot mai largă a metodelor sovietice, cît și datorită faptului că operatorii de circulație au asigurat atașarea vagoanelor la trenuri corespunzătoare, procurînd în același timp vagoanele pentru încărcarea și descărcarea mărfurilor.

Pentru ca transportul să meargă în pas cu colectările de cereale, nenumărați ceferiști din diferite stații și servicii au depus multă străduință. Printre aceștia pot fi amintiți operatorii Tregu Bleac Iuliu și Varga Vante, impiegații de mișcare Gorodețchi Dumitru și Bako Iuliu din stația Oradea, Damian Gheorghe din stația Salonta și alții. Același lucru se poate spune și despre utemiștii Erdei Alexandru și Ciuri Ludovic din stația Valea lui Mihai.

Șefii de tren și mecanicii de locomotive au adus de asemenea un aport însemnat în toată această muncă de transport a cerealelor. Șeful de tren Dimov Alexandru — fruntaș în întrecerea socialistă, distins cu „Meritul ceferist", sau mecanicii Balș Traian și Paulaș Gheorghe sînt exemple demne de urmat. Ei au condus trenuri cu supra-tonaj care au ajuns pînă la 34 la sută peste tonajul normal al trenurilor conduse de ei.

MUSTAȚA SILVIU
șeful secției tehnice la S.E.C.F.-Oradea

Cînd se lucrează fără simț de răspundere

Incă de mult timp, noi ceferiștii din stația Titu sîntem în întrecere socialistă cu colectivul stației Chitila. Principalele obiective pe care le urmărim sînt în legătură cu reducerea staționării și accelerarea rulajului vagoanelor, cu regularitatea circulației și disciplina în muncă. In toamna aceasta, întrecerea noastră s-a îmbogățit cu încă un obiectiv. căruia noi, cei de la mișcare, îi acordăm o importanță deosebită: urmărirea și expedierea cu primele trenuri a vagoanelor încărcate cu produse de aprovizionare și cu mărfuri supuse stricăciunii.

Iată felul în care tinerii ceferiști din stația noastră își dau aportul la asigurarea acestor transporturi:

Într-una din serile trecute, de pildă, manevrantul Petre Moraru a constatat că un tren care sosise de la Pitești cu destinația București, era „neutilizat" — cum spunem noi — adică nu avea tonajul pe care locomotiva îl putea remorca. Știind că în stație se aflau gata încărcate 15 vagoane, dintre care unele conțineau alimente, el mi-a adus faptul la cunoștință, astfel că am putut expedia cele 15 vagoane cu cîteva ore mai devreme.

Sînt, totuși, în stația noastră și unii tineri care își duc munca fără simț de răspundere, care își îndeplinesc îndatoririle cu multă ușurință. Felul acesta de a munci a cauzat deseori neexpedierea la timp a unor vagoane, precum și o serie de greutăți în munca noastră.

Utemistul Daniel Iepuran, magaziner la tranzit, muncește de obicei bine. Totuși, uneori, dă dovadă și de ușurință în îndeplinirea sarcinilor. În urmă cu cîteva zile, de pildă, avea de expediat două vagoane cu porumb și unul cu sfeclă, pe care însă, din neglijență nu le-a înscris în situația brutului pentru a fi expediate. Din această cauză, cele trei vagoane au mai întîrziat în stația noastră încă șase ore.

De lipsă de simț de răspundere a dat dovadă și scriitorul de-vagoane Nicolae Ene, care, neînscriind vechimea staționării și felul încărcăturii pe un vagon cu porumb, a provocat staționarea acestuia timp de 16 ore.

Nu pot să nu mai arăt că alți tineri muncitori din stația noastră, scriitori de vagoane ca Constantin Petrescu și Gheorghe Stan, neglijează preavizarea la stațiile de destinație a transporturilor de aprovizionare sau fac scrierea vagoanelor din tren greșită, provocînd greutăți întreprinderilor destinatare și chiar muncii în stația noastră.

De asemenea, nici unii tovarăși mecanici de locomotivă nu ne dau totdeauna sprijinul pe care-l cerem pentru a putea expedia mai din timp vagoanele. Nu demult, aveam de expediat un număr de vagoane din care o bună parte conțineau alimente diferite. Am vrut să le atașez la un tren care nu avea tonajul complet și pe care îl conducea mecanicul Constantin Stroe de la depoul Pitești. Acesta însă nu a consimțit să ne dea ajutorul pe care i-l ceream, nici chiar atunci cînd i-am propus să încheiem un contract socialist de „cale liberă".

Iată pentru ce eu cred că în atitudinea față de muncă a acestor tovarăși trebuie să se producă neîntîrziat o cotitură. Altfel, ne vom trezi într-o bună zi, din stație fruntașă, stație codașă.

VASILE NIȚA
impiegat de mișcare stația C.F.R.-Titu

Pe scurt

☆ In decurs de o lună de zile, echipele de drum de la depoul de locomotive Timișoara au economisit o mare cantitate de combustibil. O locomotivă care ar consuma numai din combustibilul economisit în această perioadă, ar putea remorca un tren de 800 tone mărfuri, parcurgînd de aproape 100 ori distanța Timișoara-București.

Brigada condusă de mecanicul Nicolae Petre, ca și brigăzile utemiste conduse de mecanicii Ion Pop II și Octavian Negru, au contribuit în mare măsură la obținerea acestor economii importante.

☆ Sub îndrumarea comunistului Covăjdan Nicolae din stația Baia-Mare, utemiștii Ileș Carol, Pop Vasile II și Nemeș Aurel, manevranți, duc o luptă susținută pentru reducerea timpului de manevrare a vagoanelor. Cu o iuțeală puțin obișnuită, ei au descompus un convoi de vagoane pe care le-au legat apoi în formare, reducînd astfel timpul de lucru cu 15 la sută.

In stația Baia-Mare a fost calculată numai pînă în ziua de 12 noiembrie a.c. o economie de 1080 vagoane-ore.

PE MARGINEA SCRISORII „PORNIM CU HOTĂRÎRE SPRE NOUA NOASTRĂ MUNCĂ ÎN AGRICULTURĂ"

Avem nevoie de sprijinul vostru, tovarăși agronomi

Am citit în ziarul „Scînteia tineretului" din 12 decembrie a.c. scrisoarea unor absolvenți ai Facultății de economia și organizarea agriculturii socialiste de la Institutul agronomic „Nicolae Bălcescu" din București. Pe noi, oamenii muncii de pe ogoare, ne bucură hotărîrea voastră, pentru că avem nevoie de ajutorul, de priceperea voastră în lupta pentru a obține recolte tot mai sporite de la un an la altul.

Urmînd îndemnul partidului, sute de mii de familii de țărani muncitori și-au unit forțele în gospodării mari, colective, pentru ca, lucrîndu-și pămîntul cu mijloace mecanizate și după învățămintele științei, să culeagă roade mai bogate, să scape de grija zilei de mîine. În marea lor majoritate colectiviștii sînt oameni harnici, dornici de muncă și care depun toată strădania pentru a întări și dezvolta avutul obștesc, baza bunei stări personale, și pentru a contribui la ridicarea nivelului de trai al întregului popor muncitor. Orice inginer agronom ce vine și pune umărul alături de țăranii muncitori servește o cauză mare — lupta pentru ridicarea nivelului de trai material și cultural, al oamenilor muncii.

In această luptă de cinste, inginerul agronom are posibilitatea să aducă o contribuție puternică. Aici, pe ogoarele întinse ale gospodăriilor colective, inginerii agronomi au posibilitatea să aplice cît mai larg și în mod creator toate cunoștințele căpătate de ei pe băncile facultăților. Numai aici, pe ogoare, inginerul agronom poate să simtă din plin bucuria roadelor concrete ale muncii lui: să organizeze cît mai just munca în gospodărie și să vadă că treburile merg bine, să aplice întocmai regulile agrotehnice, să folosească metodele înaintate de muncă și să se bucure de recoltele sporite realizate, să facă experiențe științifice diferite și să se simtă mîndru de reușita lor.

Gospodăria noastră colectivă are o suprafață de 712 hectare teren arabil, la care se mai adaugă vreo două hectare de vie, apoi o pepinieră de diferiți pomi fructiferi pe o întindere de 4.50 hectare, un hectar cu pomi fructiferi precum și cîteva hectare de pășune. Avem un pămînt bun, mănos, care muncit cu vrednicie și cu pricepere rodește din belșug. Și forțe avem suficiente. Sînt în gospodărie peste 280 brațe de muncă, colectiviști care muncesc cu multă tragere de inimă. Cu un asemenea pămînt și cu asemenea oameni, sub o îndrumare plină de pricepere, se pot înfăptui multe lucruri de seamă. Realizările obținute de noi pînă acum sînt o dovadă. Față de posibilitățile gospodăriei însă, aceste realizări nu ne mulțumesc. Credem că sînt la noi în gospodărie posibilități mai mari care, folosite din plin și în mod just, cu mai multă pricepere, ne vor face să obținem succese și mai frumoase pe calea dezvoltării continue a gospodăriei.

În vară, de pildă, în perioada de întreținere a culturilor, noi am reușit să prășim în întregime suprafața cultivată cu floarea soarelui, doar de două ori. A treia prașilă am executat-o doar pe suprafețe mici. Un inginer agronom ar fi avut posibilitatea să folosească cunoștințele sale despre organizarea muncii și să fi chibzuit astfel lucrurile încît să putem executa la timp aceste lucrări. Aceasta este una dintre problemele organizatorice la rezolvarea căreia ne-ar fi fost de mult ajutor un inginer agronom.

Din cauza condițiilor climaterice deosebit de grele prin părțile noastre în anul acesta, am cules o recoltă medie de grîu de numai 940 kg. la hectar. În aceleași condiții climaterice dar cu mai multă muncă, pe lotul semincer am recoltat cu 1.050 kg. mai mult de pe fiecare hectar. La porumb, producția medie realizată a fost de 2.561 kg. la hectar. La porumbul însămînțat în cuiburi așezate în pătrat, recolta medie a fost cu peste 200 kg. mai mare la hectar, iar de pe unele parcele s-au obținut chiar 3.150 kg. Floarea soarelui, prășită doar de două ori — și doar pe alocuri de trei ori — a dat o producție de 1.050. kg. la hectar. Oare n-am fi putut obține producții mai ridicate? Sigur că da. Trebuia doar să respectăm mai mult agrominimul (să prășim culturile de cîte ori a fost nevoie) și să întrebuințăm cu mai multă încredere metodele noi, înaintate — însămînțarea porumbului și floarei soarelui în întregime în cuiburi așezate în patrat, aplicarea îngrășămintelor, polenizarea suplimentară artificială etc. Dar noi n-am făcut lucrurile acestea. Cu totul altfel s-ar fi petrecut însă dacă am fi avut un inginer agronom în gospodărie.

Dezvoltarea în egală măsură a tuturor ramurilor de producție într-o gospodărie colectivă duce la consolidarea economică a acelei gospodării. Față de mărimea gospodăriei, trebuia să avem un sector zootehnic bine dezvoltat. Ori noi de abia în anul acesta am înființat o fermă zootehnică doar cu 10 vaci, 5 scroafe, 363 oi și 245 păsări. De asemenea gospodăria ar fi putut să aibă o livadă mai frumoasă, deoarece pe la noi pomii dau roade bogate; noi însă nu avem decît un singur hectar cu pomi fructiferi. Măsurile prevăzute de Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani a fost pentru noi un puternic îndemn în această direcție: în anul viitor vom planta o suprafață de 8 hectare cu pomi fructiferi.

Plantele industriale — un alt izvor de bogăție — nu se prea cultivă la noi. Pe o suprafață mai mare am cultivat doar coriandru și muștar. Cu bumbacul însă nu reușim niciodată s-o scoatem la capăt. De două ori pînă acum cultura de bumbac a dat recolte slabe. Sigur că un inginer agronom ar fi putut să ne îndrume și în privința celorlalte ramuri de producție, deoarece principalul motiv al lipsei lor de dezvoltare este faptul că n-am avut destulă experiență și cunoștințe.

În gospodăria colectivă inginerul agronom poate să dea viață cunoștințelor sale de economia agriculturii socialiste, poate să îndrume lărgirea în mod armonios, pe baza condițiilor de sol și climă, a tuturor ramurilor de producție, să aducă o contribuție concretă la consolidarea economică a gospodăriei colective.

Locul adevărat al unui inginer agronom este pe ogoare, să organizeze și să îndrume lupta țărănimii muncitoare pentru obținerea unor recolte cît mai ridicate, pentru a asigura belșug de pîine întregului popor muncitor.

Așteptăm deci să veniți alături de noi, în gospodăriile agricole colective, tovarăși ingineri agronomi! Vă așteptăm cu toată dragostea!

ABIB BECHIR
președintele gospodăriei agricole colective „Secera și Ciocanul" din satul Valea Seacă, regiunea Constanța

Jurnal artistic

„De doi bani speranţă"

„Cu faţa spre cei săraci şi năpăstuiţi!" acesta este jurămîntul de credinţă pe care şi l-a făcut grupul din ce în ce mai numeros al cineaştilor progresişti italieni.

Despre muncitorul Ricci care este nevoit să-şi vîndă cearceafurile din casă ca să-şi cumpere o bicicletă, fără de care nu poate obţine umila slujbă de afişier, ne vorbeşte regizorul Vittorio de Sica în „Hoţii de biciclete". Soarta mizeră a pensionarilor ne-o dezvăluie filmul „Umberto D", două sute de dactilografe se prezintă toate deodată la un serviciu unde există un singur loc vacant în „Roma — ora 11", un alt om fără slujbă este nevoit să fure o maşină („Suspine pe stradă"), minerii italieni dintr-o mină care s-a închis — ca multe altele în Italia de azi — emigrează, sperînd să găsească în altă ţară o viaţă mai bună („Suflete zbuciumate") ş.a.m.d.

Mereu despre şomaj, viaţă nesigură, exploatată, despre o Italie dezgolită de falsele podoabe în care încearcă s-o îmbrace ziarele guvernamentale italiene sau arta autohtonă vîndută trusturilor... Tematica filmelor progresiste reflectă adevărata faţă a Italiei, spiritul pătrunzător al acestor filme caută să explice cît mai profund cauzele şi dezvăluie autentic viciile care macină orînduirea capitalistă. Nu întotdeauna şi nu pe deplin îşi realizează merituoşii cineaşti italieni această sarcină, ei însă se află prin arta lor de partea poporului italian, ei cutreieră satele şi oraşele Italiei, deseori uniţi în sindicate şi surprind cu aparatele de filmat, în condiţii de lucru ingrate, aspectele cele mai expresive din viaţa însăşi.

...Poate că nu a scăpat spectatorilor explicaţia din genericul noului film italian „De doi bani speranţă", anume aceea că realizarea lui a fost cu putinţă datorită concursului tuturor locuitorilor din satul în care a fost turnat acest film. Scenarista Titina da Filippo şi regizorul Renato Castellani se numără de mult printre cineaştii progresişti din Italia. Şi în acest film ei şi-au propus să dezbată problema acută a celor fără de lucru.

Filmul „De doi bani speranţă" te surprinde încă de la primele sale imagini prin autenticitatea care îi e caracteristică — parcă nu ai în faţa ta de-aface cu actori care joacă după un scenariu prestabilit, ci ai impresia că te afli direct în satul respectiv, că Antonio este realmente un ostaş care şi-a terminat stagiul militar şi-şi caută acum o slujbă...

Aceasta deoarece galeria de tipuri pe care le prezintă filmul au o deosebită viabilitate. Regizorul a ştiut să cizeleze personajele pînă la cele mai mici amănunte de viaţă. Întreg filmul este străbătut de o profundă dragoste pentru omul simplu, pentru sentimentele şi năzuinţele sale. Cît de expresivă este mama lui Antonio! O femeie urîtă, îmbătrînită de nevoi, cu o casă de copii, care e nevoită să fure pentru a-i putea hrăni, şi totuşi care prin nesecata sa dorinţă de a-şi vedea copiii fericiţi, prin lupta pe care ea o duce în acest sens, te face s-o iubeşti, să nu-i observi dantura strîmbă şi înjumătăţită ci bogăţia sufletească, adîncimea sentimentelor ei, care valorează infinit mai mult decît ale meschinei patroane a celor trei cinematografe, din acelaşi film.

Sentimentul că face un rău (cînd fură de pildă) împletit cu gîndul că nu era altă cale — iată profilul acestui rol. Aceasta reiese evident în scena în care ea argumentează cu o coadă uscată de iepure, faptul că iepurele nu e furat, ci l-a vînat... cu mîinile ei, în scena în care se repede la Antonio şi îl acuză fals că ar avea un cuţit, numai pentru a-l forţa pe cel care i-a sedus fiica s-o la în căsătorie...

Un personaj atît de dificil şi complex este cel al tinerei Carmela, iubita lui Antonio, interpretat cu un impresionant temperament de către Maria Fiore. O fiică a poporului italian, plină de nerv, arzînd de o dragoste pasionată pentru Antonio, independentă în toate acţiunile sale, acesta este tipul Carmelei. În spatele atitudinii sale aparent brutale şi bărbăteşti (cînd dă foc depozitului de artificii, cînd se ia la harţă cu femeile din sat) se află întotdeauna feminitatea şi sensibilitatea ei extremă, puternicele sentimente de dragoste care o leagă de Antonio şi o fac de pildă să-l aştepte, fără să mănînce, crezînd că Antonio a părăsit-o.

Iubirea dintre Antonio şi Carmela este un poem de o rară frumuseţe prin curăţenia şi profunzimea sentimentelor care-i apropie pe cei doi. Scena finală a filmului în care Antonio (interpretat de Vincenzo Musolino) rupe rochia de pe Carmela şi o îmbracă apoi cu propria sa cămaşă ca să dovedească oamenilor că n-are nevoie de nici un fel de zestre şi că totul e dragoste, are semnificaţia preţuirii pe care n-o poate da decît omul simplu dragostei egale şi dezinteresate.

Filmul „De doi bani speranţă" este străbătut de la un capăt la celălalt de un optimism bogat, de încredere deplină în popor, în resursele sufleteşti ale omului simplu, care nu se vor stinge niciodată, oricîte greutăţi şi suferinţe ar avea de înfruntat. Cu un sentiment de solidaritate urmăreşti încercările tragice, lipsite de perspectivă ale lui Antonio de a-şi găsi o slujbă şi alături de creatori, simţi că în inimă îţi încolţeşte mai puternic ura dreaptă împotriva statului care nu asigură muncitorului italian dreptul la muncă.

Cu toată mizeria care se simte la tot pasul în casele şi pe străzile tîrgului, imaginea filmului nu este naturalistă, cadrele sînt realizate artistic, cu multă grijă pentru redarea realistă a atmosferei proprii acţiunii, pentru sublinierea demnităţii oamenilor minunaţi care trăiesc pe pămîntul Italiei şi care luptă pentru o viaţă mai bună.

În acest sens — pe drumul înfrîngerii unor tendinţe naturaliste vădite în alte filme ca: „Nu-i pace sub măslini" sau „În numele legii" — „De doi bani speranţă" constituie un pas înainte al cineaştilor progresişti italieni. Ei ridică tot mai sus steagul unei arte realiste cu un profund caracter popular, o artă în care toate elementele constitutive ale filmului — dialog, interpretare, imagine, muzică etc. — concurează pentru a releva esenţa vieţii contemporane a poporului italian.

E firesc ca filmul „De doi bani speranţă" să se bucure de succes, de vreme ce arta cinematografică progresistă italiană este din ce în ce mai îndrăgită de tinerii noştri spectatori. Ea ne apropie sufleteşte de eroii de tipul lui Antonio sau Carmela, cărora le adresăm din inimă îndemnul să spere şi să lupte mai departe pentru dobîndirea fericirii lor...

MIHU IULIAN

PE URMELE ARTICOLELOR APARUTE IN „SCINTEIA TINERETULUI"

„Socoteli birocratice"

Aşa este intitulat materialul apărut în ziarul nostru nr. 1716 în care se vorbeşte despre munca birocratică care s-a cuibărit în activitatea comitetului raional U.T.M.-Murgeni.

In articol erau criticaţi membrii comitetului raional care în campania însămînţărilor au dat dovadă de o inadmisibilă nepăsare faţă de munca necorespunzătoare desfăşurată în organizaţia de bază din comuna Fălciu, al cărei secretar este tov. Olaru Ion. Preocupat fiind de problemele sale personale tov. Olaru Ion nu a sprijinit cu nimic campania agricolă de toamnă. Din lipsa de grijă a organizaţiei U.T.M. mulţi utemişti care au fost fruntaşi în alte campanii în această toamnă s-au prezentat foarte prost.

Nici utemiştii de la S.M.T. Bogdăneşti nu şi-au făcut conştiincios datoria. Deşi comitetul raional U.T.M. Murgeni cunoştea că în această staţiune nu există adjunct cu problemele politice nu numai că nu a luat măsuri de remediere a acestei situaţii dar nu a trimis decît foarte rar activişti prin această organizaţie. Activiştii care merg pe teren se mulţumesc să ia date şi situaţii de-a gata de la sfatul popular. Din această cauză activiştii comitetului raional nu cunosc situaţia exactă a organizaţiilor în care merg.

In încheierea scrisorii corespondentul propunea comitetului regional U.T.M.-Bîrlad să ia grabnice măsuri de remediere a acestor lipsuri manifestate în cadrul raionului U.T.M. Murgeni.

Ca urmare a acestui material comitetul regional U. T. M. Bîrlad ne răspunde următoarele:

„Articolul apărut în „Scînteia tineretului" nr. 1716 constituie un ajutor preţios în munca comitetului raional U.T.M. Murgeni cît şi în munca comitetului regional U.T.M. Bîrlad.

Faţă de lipsurile semnalate, comitetul regional U.T.M. Bîrlad a luat măsuri de a ajuta pe tov. Olaru Ion secretarul organizaţiei U.T.M. din comuna Fălciu pentru a-şi schimba atitudinea faţă de sarcina încredinţată.

De asemenea, la S.M.T. Bogdăneşti a fost numit un tovarăş corespunzător ca adjunct cu problemele de tineret.

Lipsurile semnalate în articol se datoresc în primul rînd stilului de muncă defectuos folosit de tov. Dima C-tin, prim secretar al raionului U.T.M. Murgeni. El a imprimat activului raional un slab simţ de răspundere faţă de îndeplinirea sarcinilor. Biroul comitetului regional U.T.M. Bîrlad cu asentimentul biroului regional de partid a scos din muncă atît pe tov. Dima Constantin cît şi pe alţi tovarăşi necorespunzători, încredinţînd conducerea raionului U.T.M. Murgeni unor tovarăşi capabili de a îndeplini sarcinile trasate de partid".

Spartachiada de iarnă a satelor

Cum se confecţionează materiale sportive din resurse locale

Sezonul sportiv de iarnă, va prilejui o bogată activitate sportivă şi tinerilor ţărani muncitori. Cînd zăpada se va aşterne de cîteva palme, ei vor începe întrecerile de schi şi săniuţe din cadrul „Spartachiadei de iarnă a satelor".

Pînă atunci, îşi pregătesc de drum schiurile şi săniuţele. Mulţi dintre ei vor concura cu schiuri şi săniuţe de construcţie proprie.

Pentru cei care vor să-şi construiască materiale din resurse locale, publicăm articolul de mai jos:

SCHIURILE

Pentru confecţionarea schiurilor este indicat a se folosi lemne de frasin, plop, salcîm, salcie, fag sau mesteacăn (şi nu de brad şi stejar).

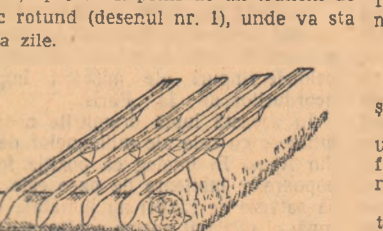
Lemnul se taie la următoarele dimensiuni: lungimea va fi de 30—35 cm. mai mare decît înălţimea celui care şi-l confecţionează (vîrful va fi ascuţit şi să ajungă la încheietura braţului întins).

Lăţimea va fi de 9 cm. la vîrf, 8 cm. la coadă şi 7—8 cm. la mijloc, iar grosimea 1 cm la vîrf, 4—5 cm. la mijloc şi 1 cm. la coadă.

Talpa schiului (partea pe care alunecă) nu trebuie să aibă noduri şi se va da la rindea pentru a fi cît mai netedă.

Pe mijlocul tălpii se va face un şanţ cu o rindea îngustă sau cu o daltă pentru lemn.

Vîrful schiului trebuie să fie arcuit şi pentru aceasta pe o lungime de 50 cm. de la vîrf — lemnul se va fierbe timp de 30 minute, apoi va fi prins de un trunchi de copac rotund (desenul nr. 1), unde va sta cîteva zile.

Arcuirea completă a schiului se face ţinîndu-l în apă fiartă sau fierbîndu-l 30 de minute, după care se ţine la presă cîteva zile, conform desenului nr. 2.

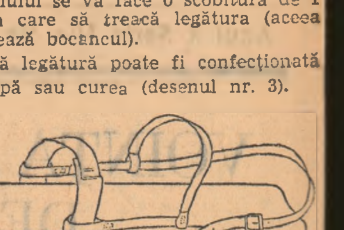

Pentru ca alunecarea să se facă cît mai uşor, schiurile trebuie unse pe talpă cu un amestec de 3 părţi parafină şi o parte smoală.

De la coada schiului, la o distanţă de 63,5 cm. pe o porţiune de 30 cm. se va aplica o bucată de tablă, unde va sta piciorul.

Aproape de vîrful bocancului, în grosimea schiului se va face o scobitură de 1 cm. prin care să treacă legătura (aceea care fixează bocancul).

Această legătură poate fi confecţionată din cînepă sau curea (desenul nr. 3).

Orice schior foloseşte în mers două beţe, ascuţite la capăt, care îl ajută la împingere. Lungimea lor va fi cu 20 cm mai sus de mijlocul celui care le foloseşte; se pot face din lemn subţire de alun sau — în lipsă — din orice lemn.

PIESELE ŞI TABLA DE ŞAH

Colectivele care nu au suficiente jocuri de şah îşi pot confecţiona atît piesele, cît şi tabla cu pătrăţele.

Şahurile se pot face din următoarele materiale:

Figurile se pot ciopli din lemn de brad, după care jumătate din ele se vor vopsi, cu o culoare, de preferinţă neagră.

Se mai pot desena pe hîrtie care să fie lipită apoi pe carton sau desenate direct pe bucăţele de carton.

Tabla de şah pe care se joacă se va face din carton, placaj sau scîndură, după modelul cunoscut.

SANIUŢELE

Colectivele vor putea să-şi construiască şi sănii prin mijloace proprii.

Construcţia unei sănii este destul de uşoară. Din cîteva scînduri de brad sau fag, săniuţa poate fi confecţionată cu uşurinţă.

Forma cea mai simplă este săniuţa pentru copii. Această săniuţă se poate confecţiona din două scînduri aşezate paralel şi rotunjite la capăt, care formează tălpicile săniuţei.

Deasupra lor se vor pune două pînă la patru scînduri care vor forma scaunul saniei.

Dimensiunile cele mai indicate sînt:

Lungimea 80 cm., lăţimea 40 cm., înălţimea de la pămînt să fie 25—30 cm.

Se mai pot construi sănii şi din ţevi, mărind dimensiunile arătate. Aceste sănii pot fi trase de cai.

★

Pentru concursurile de schi şi săniuţe, se va alege traseul pe o pantă (pîrtia) putînd avea chiar două-trei cotituri.

Pentru evitarea accidentelor trebuie avut grijă ca în imediata apropiere a pîrtiei să nu fie copaci, garduri de sîrmă, rîpe etc.

Pîrtia să fie bine bătătorită, fără a avea însă ghiaţă şi pietre ieşite în afară.

Aspect de la spectacolul „Floarea purpurie" prezentat de colectivul artistic al Casei de cultură „A. S. Puşchin" din Oradea.

Moară stricată

Tinca: Moară stricată! Eu, moară stricată? Mă mir că nu i-a fost ruşine gurii să se deschidă şi să spună vorbele astea!... Auzi dumneata: moară stricată!

Elena: Cine-i moară stricată, soro?

Tinca: Cum cine? Cică eu!

Elena: Şi cine ţi-a spus aşa?

Tinca: Ei bravo! Şti că-mi placi... Va să zică de-aia-mi bat eu gura de juma' de oră, ca să mă-ntrebi acum dumneata cine mi-a spus!...

Elena: Nu te supăra, Tincuţă, dar de cînd îmi vorbeşti, de cine nu mi-ai pomenit? De Maria lui Nichifor şi ce spune satul că i-a adus bărbatu-său de la oraş, de fetele lui Angheluţă că li s-a dus vestea pînă peste şapte sate de cît chiul au tras la munca cîmpului, de Ioniţă Turcu că a spus că lui nu-i trebuie fată deşteaptă, că lui îi trebuie zestre, că...

Tinca: Bravo, tocmai cum mă gîndeam eu: acuş, acuş parcă te aud şi pe tine că umbli cu vorba de la unul la altul, că clevetesc... Ce mai ala-bala, că sînt o moară stricată!

Elena: Ba nu, păcatele mele. Doar ştiu că astea mi le-ai spus numai mie, fiindcă mă cunoşti cine sînt.

Tinca: Vezi bine

Elena: Da cine spuneai că te-a necăjit?

Tinca: Cum: cine? Lenuţa! Lenuţa Aicanei. Venise vorba într-o doară de cooperativă. Vai de capul gestionarului, zic eu. — Da de ce, mă întreabă ea — Cum de ce? S-a primit o adresă la Sfat că ascunde marfa şi n-o dă decît pe sprinceană... — Şi tu de unde şti? mă întreabă ea. — Cum de unde? îi zic. Păi eu nu-s în comisia de femei? Ne-a dat nouă să cercetăm cazul. Da vezi să nu spui nimănui! E secret. Şi ea de colo: — Păi dacă-i secret tu de ce-l spui mă moară stricată?! Auzi dragă, eu moară stricată!...

Elena: Da... ştii că te superi de geaba.

Tinca: Cum de geaba?

Elena: Păi, un pic de moară stricată tot eşti.

Tinca: Şi mă rog matale, de ce?

Elena: Era secretă povestea cu gestionarul de la cooperativă?

Tinca: Era!

Elena: Atunci de ce i-ai spus-o Lenuţii?

Tinca: Păi... — aşa a venit vorba. Doar o credeam femeie serioasă. Şi i-am spus să nu mai spună nimănui.

Elena: Şi altcuiva nu i-ai mai spus?

Tinca: Nu!

Elena: Sigur?

Tinca: Sigur... adică, poate aşa... într-o doară, Mariei, — şi... lui Ion al lui Petrea, dar nu cred. Nu-mi aduc bine aminte.

Elena: Da mie de ce mi-ai spus?

Tinca: Cînd?

Elena: Cînd! Adineaori!

Tinca: Aoleu, că bine zici. **(după un moment, zîmbitoare).** De fapt nu ţi-am spus, ţi-am povestit numai ce mi s-a întîmplat. **(rugătoare).** Da' nu spui nimănui?

Elena: Nimănui! Eu am plecat că mă aşteaptă Pătruţ.

Tinca: Da ştii... nimănui!

Elena: **(de departe).** Nimănui!

(SE APROPIE LISAVETA)

Tinca: A, bună Lisaveto!

Lisaveta: Bună, Tinco.

Tinca: Vii din tîrg?

Lisaveta: Da.

Tinca: Te-ai întîlnit cu Lenuţa?

Lisaveta: M-am...

Tinca: Ce-aţi mai vorbit?

Lisaveta: Fleacuri...

Tinca: Şi nu ţi-a spus nimic de mine?

Lisaveta: De tine? Ce să-mi spună?

Tinca: Despre cearta noastră.

Lisaveta: Nu.

Tinca: Şi... zii, nimic?...

Lisaveta: Nimic.

Tinca: Dar despre gestionarul de la cooperativă n-aţi vorbit?

Lisaveta: Nu. Dar ce-i cu el?

Tinca: Ce să fie, mai nimic. O să-i facem o mică anchetă. Da' vezi să nu spui nimănui. E secret!

Lisaveta: Nu spun! Dar de tine ce trebuia să-mi spună?

Tinca: De mine? Nimic... Te-am întrebat şi eu aşa, într-o doară.

(SE APROPIE UN GRUP DE FETE)

Ioana: Încotro, Tinco?

Tinca: Spre casă.

Margareta: Nu mergi pîn-la cooperativă?

Tinca: Pentru ce? **(fetele chicotesc).**

Ioana: Păi vine o anchetă. E lată rău cu gestionarul! Se spune că a dosit mărfuri...

Tinca: Nu zău? Cine v-a spus?

Margareta: Ionel al lui Petrea...

Sevastiţa: Şi Maria...

Ioana: Mie Veta, că i-a spus Ionel...

Floarea: Mie Sile, că i-a spus Maria...

Tinca: I-auzi, soro! Tot satul ştie, tot satul vorbeşte şi nu se mai supără nimeni. Şi eu, că am scăpat colo cuiva o vorbuliţă, cică aş fi moară stricată!... Ce oameni, soro, ce oameni!

N. FOCŞA

Micul insectar

FOILETON Bîta şi foarfecele

Momentul se petrece în cancelaria Şcolii profesionale telecomunicaţii şi transport C.F.R. din Bucureşti, între orele 4-5 dimineaţa. E frig şi întuneric. Afară-i ceaţă, umezeală. Lîngă soba încă rece, o bîtă, desprinsă cîndva dintr-un vişin tînăr, moţăie. Are o ţinută neglijentă, resemnată. Visează urît şi toată noaptea a oftat. Agitîndu-se prea mult lateral, şi încercînd probabil să-şi schimbe poziţia, s-a răsturnat pe podea cu zgomot, trezindu-se.

Sus pe dulap, un foarfece, speriat de căzătură, se desface leneş scîrţîind discret şi, aplecîndu-se curios peste margine, zăreşte bîta buimăcită.

— 'Neaţa, soro — o luă uşurel foarfecele ca să afle ce mai e nou. Ce păţişi?

Abătută, bîta răspunse stins:

— Aştept să mor!

Şi începu să-şi depene calvarul cam aşa:

— A fost odată ca nici o dată în şcoala asta, frate. Ce timpuri!! Să nu crezi că vorbesc despre ce a fost acum o sută de ani. Nu! Ferească sfîntul! Eram folosită cu cinste şi tărăboi de educatori! Drăguţ, pînă ieri, alaltăieri, pe la începutul lui octombrie, anul acesta. Să fi văzut cum mă purta autoritar, ori unde era nevoie ca să îmbunătăţim disciplina elevilor! Ce ştii tu, dragă foarfece, ce înseamnă să faci educaţie? Nu ştii nimic. Să fi văzut tu cum tremurau elevii de noi, se fereau înlături cînd treceam, rotită prin aer cu măiestrie.

— Dar ce făceau băieţii de-i băteaţi? — întrebă foarfecele.

— Pe unii îi băteam să nu greşească, ca să ştie de frică, iar pe alţii îi cîrpeam pentru că plecau fără bilet de voie din şcoală, vorbeau cam tare în sala de mese, spărgeau cîte un geam... Pentru toate.

— Şi ceilalţi educatori te preţuiau la fel? — se interesă foarfecele cu un început de invidie.

— Nu! Ceilalţi, cum erau Bilcă şi Niculescu Gh., se foloseau numai de pumni. Aveau lovitura grea şi căpătaseră experienţă. Şi-i băteau pe elevi de-i rupeau. Stăpînul meu, Drăguţ, îşi luase dreptul să mă folosească în exclusivitate, întrucît era şi secretarul organizaţiei U.T.M. pe şcoală.

— Dar directorul? iscodi foarfecele insistent şi nerăbdător.

— Văd eu că mă tragi de limbă — se strîmbă puţin bîta. Nu-i nimic. Ţie îţi zic, că doar n-ai să umpli tîrgul cu vorbe. Uite, dragă frate îl ştii şi tu doar pe primul director, tovarăşul Gutău. De mine nu s-a folosit, dar mă ocrotea cu gingăşie, prefăcîndu-se, ba că nu ştie şi n-a auzit nimic, ba că nu prea e de acord cu sistemul. Înţelegi cum vine chestia. O scălda ca să nu se audă la minister şi astfel să rămînă basma curată.

— Şi pentru atîta lucru, merită să te necăjeşti? o întrerupse foarfecele.

— Dacă ar fi fost numai asta! — se văicări bîta. Ce ştii tu, nenişorule, ce-i viaţa de cîine. Zile de-a rîndul „stăpînul", împreună cu Bilcă şi Niculescu Gh. se adunau într-un birou să judece elevii care aveau abateri. Eu stăteam într-un ungher fără întrebuinţare şi mă uscam de plictiseală, iar dumnealor trei, după cîteva vorbe, îi băteau pe elevi ca pe hoţii de cai, cu mîna goală însă. Nu-i vorbă, ieşeau elevii stîlciţi, dar problema e: eu unde eram?

— Ai fost trădată este clar — admise foarfecele prudent — dar nu văd de ce ai fi speriată,

— Nu sînt speriată, frate, ţi se pare. Mi-e indiferent ce o să se mai întîmple, oftă bîta adînc. Eu m-am săturat. De două luni de cînd a plecat din şcoală Drăguţ nimeni nu mă mai bagă în seamă. La adunarea generală U.T.M. din 29 septembrie 1954, cîţiva elevi, fără ruşine, au demascat pe cei ce foloseau bătaia ca „procedeu pedagogic".

— Şi ce-au păţit bătăuşii? — sări foarfecele ars.

— Au avut noroc. Organizaţia U.T.M. la noi nu e sprijinită de Direcţia Politică din Ministerul Căilor Ferate de care aparţine şcoala, şi nici de comitetul raional U.T.M. Griviţa Roşie, aşa că a fost uşor să se aranjeze lucrurile şi să se tragă cu buretele peste toate. Au fost criticaţi cu mănuşi, ca să nu se spună că nu li s-a făcut nimic, şi bineînţeles că şedinţa s-a încheiat cu autocritică şi angajamente formale, de-ţi venea să te prăpădeşti de rîs.

— Dar conducerea şcolii şi ministerul nu s-au sezisat? se informă neliniştit foarfecele.

— N-au avut încotro. Ca să scape de cei trei educatori compromişi, directorul Gutău a raportat ministerului că sînt necorespunzători pentru şcoală, din diverse motive, cerînd înlocuirea lor. De altfel, tovarăşii de la minister nu prea au timp să se ocupe de şcoala noastră, au atîtea pe cap...

— Atunci ce te vaiţi, dacă toate s-au sfîrşit cu bine?

— Nu mă vait, mi-e ciudă — surîse dulceag bîta. Eu am fost abandonată, iar pe de altă parte bătaia e folosită totuşi în continuare.

— Cine sînt bătăuşii?

— Îi cunoşti şi tu, frate dragă. E maistrul Cristea, care continuă să mă ignoreze, folosindu-se de pumni; este urmaşul lui Drăguţ, un oarecare Stănescu, noul secretar al organizaţiei U.T.M. pe şcoală, un băiat cumsecade care de fapt recunoaşte deschis că „nici nu s-ar putea realiza ceva cu elevii în şcoală, fără să-i atingi, ca să simtă". Or mai fi şi alţii, dar nu-mi aduc aminte. Şi-apoi bîta povesti foarfecelui că s-a visat expusă la un muzeu, într-o vitrină purtînd o etichetă cu inscripţia: „instrument pentru educaţie, folosit în Evul Mediu. Găsit în Şcoala profesională telecomunicaţii şi transport C.F.R. din Bucureşti. Septembrie 1954". Vizitatorii care o vedeau se uitau dispreţuitor şi dădeau din cap.

— Şi să vezi ce înseamnă cînd ghinionul nu-ţi dă pace nici în vis — se tîngui bîta. Cine crezi că apare la muzeu, printre vizitatori? Închipuie-ţi, dragă, cineva de la minister, tovarăşul Boşeanu Ion, director adjunct la Direcţia cadre şi învăţămînt, cu soţia şi copilul, veniţi special să mă vadă.

La un moment dat, arătîndu-mă cu degetul, directorul se adresă soţiei, reproşîndu-şi: „Cînd te gîndeşti, dragă nevastă, că dacă aş fi lăsat puţin hîrtiile şi m-aş fi deplasat din cînd în cînd la şcoală, că doar e la doi paşi, aş fi putut evita o asemenea ruşine pentru ministerul nostru"...

— Auzi, dragă foarfece, ce mi-a fost dat să aud, mai poţi să trăieşti, zău că-mi vine să mă arunc în foc şi să se termine odată cu mine. Tu ce spui?

Foarfecele tăcea. Ofta şi el prelung dar nu mai scotea nici o vorbă.

— Ce ai, frate, aţipişi? — se răsti la el bîta cu răutate.

— Rîzi de mine — se scuză foarfecele politicos dar trist. Mă gîndeam că ajung şi eu la muzeu de rîsul lumii.

— Cum asta? La muzeu? Doar nu eşti un obiect pentru aşa ceva.

— Ba sînt! Nu ştii nimic, de aceea vorbeşti aşa. Nici cei de la minister nu ştiu. La noi în şcoală şi eu sînt folosit ca „procedeu pedagogic"...

— Tu? Cum dracu vine asta? se miră bîta jignită.

— Foarte simplu. Conducerea şcolii a descoperit că cel mai convingător argument pentru educarea disciplinei elevilor este tunsul pînă la piele. Aşa că îţi închipui în ce situaţie jalnică am ajuns, dacă educatorii mă poartă în buzunar ca unealtă de tortură, iar elevii, ştiindu-mă, se feresc de mine ca de ciumă.

Eu nu-s făcută pentru o asemenea barbarie, protestă foarfecele. Am lucrat cîndva croitorie, unde era cu totul altceva. Dar aşa... Am să ajung la muzeu, lîngă tine, cu o etichetă pe urechi. Ştii şi tu doar, că din alte şcoli am fost alungaţi de mult...

— Nu mai îndruga braşoave — încercă bîta să-l liniştească. N-ai teamă. N-are cine să ne dibuie. Cei de la minister n-au timp să se deranjeze pentru fleacuri ca astea.

— Ce tot spui? Vorbeşti prostii! Cum să nu ne afle — se agită foarfecele. Chiar ieri a fost cineva de la o gazetă şi a stat de vorbă cu directorul şi secretarul U.T.M. despre munca educativă din şcoală.

— Eu nu cred c-o să păţim ceva — încercă bîta să se auto-încurajeze.

— Într-adevăr nu te nelinişti de pe acuma — îi spuse foarfecele cu înţeles. Să apară întîi articolul şi o să vedem după aceea ce măsuri are să ia direcţia cadre şi învăţămînt din minister. Pînă atunci, fii liniştită!

ŞTEFAN S. MOHOR

„Cărţile" lui Ionel

★

★ ★

Mama către tatăl băiatului:

— Ionel al nostru zice că n-ar putea învăţa fără cărţi. Dar e aşa de distrat săracul, încît a plecat să studieze cu nişte colegi şi şi-a uitat cărţile acasă.

★ ★

★

DOVADĂ

La New-York, odat',
Pe-un afiş uriaş
Scria răspicat:
„Întregul oraş
Vinerea să vie
În sala lui Knox
Unde o să fie
O gală de box".
Vineri, pe seară,
În acea sală,
Pînă la scară
Este-mbulzeală.
Cînd meciul final
Începe pe ring,
Din locu-i, din stal
O fată: miss Ding
Ţipă, se-agită:
— Hai, Manuel!
Dă-i o „copită",
Să-l „mîngîi" niţel!
Manuel Dolan
Se-mpleticeşte,
Căci Bill Sulavan
C-o „stîngă"-l loveşte.
Fata, din loc
Sare de-odată
Şi strigă cu foc,
Foarte-ndignată:
— Priviţi! Sulavan
(—Nu tace nătînga—)
E anti-american!
Trage cu... stînga!

V. P.

Date pentru raport

Multe din rapoartele comitetului raional U.T.M. Haţeg sînt umflate cu cifre şi date care nu corespund realităţii.

— Pregătiţi hîrtie pentru raport şi scrieţi aşa: străduindu-ne din răsputeri am organizat o largă campanie de sădire a pomilor obţinînd succese deosebite...

Caricatură şi text de MIHAIL CARANFIL

NU! reînvierii Wehrmachtului nazist

RĂSPUNDEM CITITORILOR

Franța și „Uniunea vest-europeană“

> La redacție ne sosesc numeroase scrisori prin care tinerii ne pun diverse întrebări cu privire la evoluția evenimentelor internaționale în Europa. De curînd, tovarășa Botez Aurora, activistă U.T.M. din Iași ne-a întrebat despre uneltirile imperialiștilor americani în Franța, locul ei în combinațiile agresive ale Washingtonului. Prin articolul de față răspundem la problemele ridicate de tovarășa Botez Aurora.

În tot cursul perioadei postbelice nici o problemă de politică externă n-a provocat în Franța o luptă atît de ascuțită și încordată ca problema reînarmării Germaniei occidentale. Forțele democratice din Franța au luptat cu hotărîre împotriva proiectului „comunității defensive europene“ care urmărea reînvierea Wehrmachtului hitlerist. Lupta lor a determinat în mare măsură falimentul rușinos al „armatei europene“. Acum, prin acordurile de la Londra și Paris politicienii americani și partenerii lor urmăresc reînarmarea Germaniei occidentale sub o firmă nouă: „uniunea vest-europeană“ și prin includerea Republicii de la Bonn în blocul agresiv al Atlanticului.

„C.D.E.“ SUB ALTĂ FIRMĂ

Vrînd să profite de faptul că în Europa occidentală și-n Franța nu toată lumea a putut și a avut timpul să înțeleagă sensul și esența acordurilor de la Londra și Paris propaganda proamericană a dezlănțuit o campanie gălăgioasă pe tema pretinselor avantaje pe care le-ar prezenta chipurile „uniunea vest-europeană“ față de răposata „c.d.e.“. Aici e locul să arătăm că totuși într-un acces de sinceritate însuși președintele Eisenhower a declarat că noile acorduri „vor menține după ratificare o mare parte din principiile valoroase care stăteau la baza propunerilor inițiale privitoare la comunitatea defensivă europeană“. Președintele s-a exprimat în termeni cam fini și voalați. O analiză cît de cît atentă a acordurilor de la Londra și Paris ne arată că în fapt nu-i vorba decît de vechiul plan al „c.d.e.“ într-o ediție nouă. E foarte greu să găsești vreo deosebire între vechiul proiect al „c.d.e.“ și actualul proiect al „uniunii vest-europene“. Asemenea deosebiri mai că nu există.

Paravanul refacerii Wehrmachtului se numește acum „uniunea vest-europeană“. Ea urmează să fie înfăptuită prin extinderea tratatului de la Bruxelles din 1948 reînviindu-se astfel de fapt, aceeași grupare militară închisă a „c.d.e.“ și a „micii Europe“ dar cu participarea formală a Angliei. În cadrul acestui bloc militar se prevede crearea unui consiliu cu atribuțiuni foarte asemănătoare funcțiunilor organelor supranaționale care figurau în schema ilustrei dispărute „comunitatea defensivă europeană“. Consiliul acesta va putea lua hotărîri obligatorii pentru toate statele membre ale blocului și-și va putea impune voința unor state suverane, așa cum ar fi făcut-o „comisariatul supranațional“ al decedatei „c.d.e.“. E interesant să semnalăm că acordurile de la Londra și Paris prevăd textual că „contribuția armată“ a Germaniei occidentale va fi egală cu contribuția pe care o prevedea tratatul „c.d.e“. Merită de asemenea să fie remarcat faptul că principiile pe baza cărora acordurile de la Londra și Paris prevăd admiterea Germaniei occidentale în blocul agresiv al Atlanticului sînt o copie fidelă a principiilor formulate în vechiul tratat al „c.d.e.“.

Pentru Franța, ratificarea acordurilor de la Londra și Paris ar însemna dubla subordonare față de blocul atlantic și „uniunea vest-europeană“, slăbirea considerabilă a poziției ei de mare putere. Ea se va trezi izolată față în față cu dușmanul ei secular — militarismul german.

UN PERICOL DE MOARTE PENTRU FRANȚA

Potrivit acordurilor de la Londra și Paris, revanșarzii vest-germani vor avea dreptul să pună pe picioare o armată cu un efectiv de 500.000 de oameni, cu 4.000 de generali, 3000 de ofițeri de stat major și 22.000 ofițeri combatanți, cu 1500 avioane și o „mică“ flotă maritimă militară (se știe că potrivit tratatului de pace de la Versailles din 1919 efectivul armatei germane nu putea să depășească 100.000 de oameni și nu putea cuprinde nici aviație militară, nici vase maritime militare). Cei 500.000 de oameni reprezintă deci o armată de cinci ori mai mare decît i se permitea Germaniei prin tratatul de la Versailles. Această armată depășește considerabil efectivul unităților terestre ale armatei franceze care se ridică, conform declarației fostului ministru al apărării Franței Rene Pleven, la 413.000 oameni. Așa dar, chiar de la început Germania occidentală va „cîntări“ mai mult decît Franța în „uniunea vest-europeană“. Acesta este numai „plafonul minim“ fixat pentru primii pași ai noului Wehrmacht. Revanșarzii de la Bonn au făcut însă pregătiri pentru o reînarmare pe scară mult mai largă. Theodor Blanck ministrul de război de fapt al Germaniei occidentale a declarat nu de mult la o conferință în fața studenților de la Bonn că „în anii viitori vor fi create treptat 60 de divizii germane“. Baza pentru aceasta există: în Republica vest-germană funcționează în mod legal diferite uniuni militare și paramilitare avînd circa 2.000.000 de membri. Cît privește caracterul noului Wehrmacht pe noul nume Streitkräfte (forțe de luptă) el iese limpede la iveală. Armata vest-germană urmează să aibă de la început șase divizii motorizate, patru divizii de tancuri, două divizii mecanizate. Unitățile de tancuri proiectate la Bonn vor depăși cu mult prin numărul tancurilor unitățile franceze corespunzătoare și chiar pe cele americane. Referindu-se la o știre transmisă de agenția „United Press“ ziarele franceze au arătat că, în timp ce o divizie de tancuri de pe vremea lui Hitler număra 11.000 de soldați și 140 tancuri, o divizie de tancuri „sistem Bonn“ va avea 14.600 soldați și 280 tancuri. Dacă mai adăugăm la marea greutate specifică a unităților motorizate și faptul că forțele armate vest-germane vor putea folosi armele atomice, reiese clar că noul Wehrmacht e destinat din capul locului nu vreunei „apărări“ ci unor acțiuni agresive, ofensive. Monopoliștii, revanșarzii vest-germani de-abia așteaptă să creeze noul Wehrmacht ca să-și pună în aplicare planurile lor de jaf și cotropire. Idolul militarismului prusac, Friedrich II a emis la vremea lui următoarea cugetare: „Diplomația fără soldați e asemenea unei orchestre fără instrumente“. Domnii de la Bonn sînt nerăbdători să fabrice rapid „instrumentele“.

Pentru Franța noul Wehrmacht constituie un pericol de moarte. Experiența istoriei arată că Germania militaristă reprezintă un pericol direct în primul rînd pentru Franța. De 3 ori în decurs de 70 de ani Franța a fost victima agresiunii germane.

Unii adepți ai „uniunii vest-europene“ încearcă să-i liniștească pe francezi cu promisiunile că Wehrmachtul va avea „privirile îndreptate spre răsărit“ că agresiunea germană va fi dirijată spre răsărit. Cîntecul este vechi! Francezii n-au uitat de München și de invazia hoardelor hitleriste în Franța. De altfel, Bonnul le reamintește cu insistență aceasta: revanșarzii vest-germani declară fățiș că au pretenții asupra teritoriilor franceze Alsacia și Lorena, asupra orașelor Toul Nancy, Montbellard. Ziarul „Ost-West Kurier“ care apare la Frankfurt pe Main a propus Franței să renunțe la Normandia, la teritoriile din Provence, Corsica și Nissa. „O Franță, foarte, foarte mică“ — iată visul revanșarzilor germani exprimat în ziarul lor.

„GARANȚII“ CARE NU GARANTEAZĂ NIMIC

În acordurile de la Londra și Paris se vorbește mult despre „garanții“ și „control“, menite să înlăture chipurile, pericolul unei agresiuni din partea militariștilor germani. În practică toate aceste „garanții“ nu valorează nici cît o ceapă degerată. Iată de pildă faimoasele „garanții“ engleze. Este vorba de menținerea pe continent a patru divizii engleze care se află și acum acolo. Trebuie remarcat că chiar și acest angajament e legat, de o seamă întreagă de rezerve care permit în fapt guvernului englez să retragă oricînd diviziile sale. Și fără aceste rezerve însă, nimeni nu poate lua în serios aceste „garanții“. Cine poate crede oare că patru divizii engleze vor asigura securitatea Franței în fața pericolului militarismului german? Francezii își amintesc de Dunquerque. Acolo s-au înecat toate „garanțiile“ engleze în zilele cînd agresorii hitleriști au cotropit Franța. Nu-i vorba însă numai de numărul diviziilor engleze. După cum se știe Statele Unite și Anglia încurajează fățiș acțiunile revanșarde ale militariștilor de la Bonn și — așa cum a arătat-o conferința de la Londra — sînt gata oricînd să încheie tranzacții cu Bonnul pe seama intereselor vitale ale Franței. În lumina acestui fapt „garanțiile“ engleze și americane apar ca o încercare nedibace de a induce în eroare opinia publică din Franța și a o sili să se împace cu ideea reînvierii Wehrmachtului.

Tot atîta seriozitate prezintă și „controlul“ preconizat în acordurile de la Londra și Paris. Se prevede crearea unui „organ pentru controlul înarmărilor“. Experiența istoriei este foarte lămuritoare. Ea arată că militariștii germani consideră tratatele drept niște petice de hîrtie și că ei profită foarte repede de posibilitatea ce li se oferă pentru a făuri o mașină de război. După primul război mondial Germaniei i s-au impus mari restricții în domeniul înarmărilor. Faimosul sistem de la Versailles „de dezarmare a Germaniei“ nu a constituit decît o bază pentru refacerea rapidă a mașinii militare germane. Paralel cu Reichswehrul oficial, legal, cu un efectiv de 100 000 de oameni a fost înființat un uriaș „Reichswehr negru“ ilegal. Germania a început să încalce prevederile tratatului de la Versailles chiar a doua zi după semnarea lui. În pofida interdicției guvernul german a fabricat pe ascuns, în afara granițelor Germaniei, submarine și avioane. Inspecțiile comisiei de control au fost tot timpul împiedicate. Rezultatul acestei activități secrete s-au văzut în 1935 cînd, o dată cu introducerea serviciului militar obligatoriu, Hitler anunța că dispune de o armată de 550.000 oameni. În realitate Germania avea deja pe atunci 36 de divizii și 3700 avioane ținînd sub arme peste 700.000 oameni. Numărul diviziilor a crescut în 1939 la 98 iar în 1940 la 205. Aceste cifre nu pot fi uitate de poporul francez care a suferit ororile năvălirii diviziilor Wehrmachtului. Și dacă acesta a fost mersul lucrurilor atunci cînd era vorba de „dezarmarea militarismului german“ cum poate fi luat în serios „controlul“ acum cînd se vorbește de înarmarea militarismului german! Aliați oficial cu S.U.A., revanșarzii vest-germani au cele mai largi posibilități să încalce orice „control“ și să treacă peste limitele de înarmare fixate. Cum se poate vorbi de pildă despre controlul asupra industriei de război vest-germane cînd se știe că aproximativ jumătate din capitalurile ei pe acțiuni se află în mîini străine, înainte de toate în mîinile monopoliștilor americani. Nimeni nu poate crede că ei vor pune singuri frîu producției de tunuri. În vara acestui an, reprezentanții militari ai Bonnului au încheiat cu generalul american Grunther o serie de acorduri secrete care prevăd crearea nu a 12 ci a 24 de divizii de linie. În plus se prevede înființarea a 24 divizii de rezervă. Terenul pentru realizarea acestor planuri secrete e pregătit chiar de... „sistemul de control“ prevăzut în acordurile de la Londra și Paris. Conform „principiilor“ adoptate la Londra și Paris fiecare participant la „uniunea vest-europeană“ poate, la propunerea comandantului suprem american al trupelor blocului atlantic, să sporească înarmările cu consimțămîntul a numai două treimi din numărul membrilor Uniunii.

Nu Germania occidentală va fi „controlată“ de ceilalți participanți la „uniunea vest-europeană“ ci ea însăși, devenită cea mai puternică forță militară în Europa occidentală va controla pe partenerii ei europeni. Cum privesc lucrurile revanșarzii de la Bonn a spus-o foarte deschis actualul ministru de justiție Neumeier: „Noi vom arăta că, în ultimă instanță sînt hotărîtoare, nu clauzele tratatelor sau acordurilor, ci raportul real de forțe“.

Dar poporul francez ca și toate popoarele Europei nu se lasă înșelate, nu-și slăbesc vigilența în fața pericolului reînvierii militarismului german.

FRANȚA VREA SĂ TRĂIASCĂ

Graba cu care se încearcă ratificarea acordurilor de la Londra și Paris ca și vorbăria în jurul „garanțiilor“ arată că cercurile agresive din S.U.A. și partenerii lor vest-europeni urmăresc să arunce praf în ochii maselor din Franța și celelalte țări ale Europei occidentale, să le ia prin surprindere, să le pună în fața faptului împlinit — Wehrmachtul hitlerist reînviat.

În Franța, puternica mișcare împotriva acordurilor de la Londra și Paris a luat o mare amploare. Lupta forțelor patriotice din Franța împotriva c.d.e. a dus nu numai la eșecul „armatei europene“ ci și la lămurirea unor mase din ce în ce mai mari asupra pericolului reînvierii sub orice formă a militarismului german. Numai în cîteva zile, peste 1 milion de francezi au semnat un apel împotriva ratificării acordului de la Londra și Paris. Puternica mișcare de mase a făcut ca numeroase personalități politice să ia poziție hotărîtă contra ratificării. Printre aceste personalități se numără Edouard Daladier și Edouard Herriot. Chiar și generalul De Gaulle a preconizat tratative în patru cu U.R.S.S. „înainte de a trece la traducerea în fapt a unui sistem care comportă reînarmarea Germaniei“.

Masele largi din Franța sprijină cu încredere inițiativele Guvernului Sovietic privitoare la crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa. Ele văd în proiectul sovietic de tratat general european cu privire la securitatea colectivă în Europa chezășia apărării securității Franței, chezășia preîntîmpinării unei noi agresiuni germane. Forțele patriotice din Franța au condamnat atitudinea guvernului francez care a refuzat să se alăture propunerii rezonabile a U.R.S.S. și să participe la conferința țărilor europene pentru asigurarea securității în Europa. Poporul francez a întîmpinat cu cel mai viu interes rezultatele conferinței de la Moscova, ale cărei hotărîri corespund intereselor tuturor popoarelor, inclusiv poporului francez. Un număr tot mai mare de francezi cer cu insistență să se înceapă tratative în problema germană și a securității colective. Și aceasta imediat, înainte ca acordurile de la Londra și Paris să invenineze și mai mult atmosfera internațională oficializînd reînvierea Wehrmachtului — pericol de moarte pentru securitatea Franței.

În fața creșterii continue a mișcării poporului francez împotriva acordurilor de la Londra și Paris, cercurile imperialiste agresive au mobilizat toate forțele lor pentru a obține cît mai rapid ratificarea acordurilor nefaste. Nu întîmplător, tocmai acum, în preajma dezbaterilor în Adunarea Națională Franceză au sosit la Paris în grabă Dulles și Eden care exercită noi presiuni asupra parlamentului francez. Cercurile agresive din S.U.A., Anglia și Franța recurg la tot soiul de tertipuri pentru a înșela vigilența poporului francez. Unul din aceste tertipuri este minciuna că ratificarea acordurilor de la Londra și Paris n-ar fi chipurile, contrară tratatului franco-sovietic. Nota adresată de guvernul sovietic, guvernului Franței la 16 decembrie spulberă această manevră nedibace. Arătînd că acordurile de la Londra și Paris sînt incompatibile cu tratatul franco-sovietic și avertizînd guvernul francez că în cazul ratificării acestor acorduri tratatul franco-sovietic va fi anulat, nota sovietică ajută poporul francez să-și dea mai bine seama de drumul primejdios pe care-l tîrăsc guvernanții săi. Acest avertisment a dat de gîndit multora dintre deputații majorității guvernamentale. Aceștia sînt nevoiți să țină seama de voința opiniei publice franceze care cere respectarea și traducerea în viață a tratatului de alianță și asistență mutuală dintre U.R.S.S. și Republica Franceză, chezășie a securității Franței și a apărării ei de pericolul unei noi agresiuni germane.

Poporul francez nu se poate împăca și nu se va putea împăca niciodată cu refacerea militarismului german, sub orice mască s-ar ascunde acesta.

Popoarele Europei care au urmărit și au sprijinit cu dragoste și încredere lupta poporului francez împotriva „c.d.e.“ sînt alături de forțele patriotice din Franța în lupta pentru zădărnicirea noilor planuri de reînviere a militarismului german.

EM. RUCAR

„Garanții“

WALL-STREETMAN-UL; Fiți fără teamă, îl țin doar de zgardă.

Cercurile conducătoare din S.U.A., Anglia și Franța induc în eroare opinia publică vorbind despre anumite „garanții“ în acordurile de la Paris, care ar preveni posibilitatea unei agresiuni din partea Germaniei occidentale remilitarizate. Experiența trecutului nu prea îndepărtat precum și orientarea politicii Bonn-ului sub egida S.U.A. arată că aceste „garanții“ sînt egale cu zero.

(Din revista italiană de tineret „Avantguardia“)

Scrisoare deschisă Directorului Bibliotecii Naționale din Paris și bibliotecarilor din intreaga Franță

Iubiți colegi,

Au trecut mai bine de patruzeci și șapte de ani, de cînd, surghiunit după marea răscoală țărănească din 1907, am aflat, timp îndelungat, adăpost pe pămîntul Franței.

Am fost unul din cititorii asidui ai Bibliotecii Naționale, ai Bibliotecii Sorbonei, ai Bibliotecii din S-te Genevieve.

Mărturisesc de pe acuma cu recunoștință, cît datoresc bibliotecarilor francezi și cît — mulțumită învățăturii agonisită de mine și prin truda lor și prin sprijinul lor, — am izbutit să predau Ateneelor populare, universităților muncitorești și altor așezăminte de cultură mai tîrziu, la întoarcerea mea în țară.

Pe atunci, sfătuit de ei, făceam și cîte un popas prin dughenele micilor anticari ale căror etalaje verzi se acopereau de cărți și desene de toate culorile înflorind parcă primăvara, odată cu castanii Parisului și cu răzoarele din Grădina Plantelor.

Dar peisajul nu era decît în aparență idilic. De dincolo de Rin se auzea mereu — ca o pregătire mai îndelungă — zăngănitul pintenilor, tropăitul „pasului de gîscă“, clinchetul — care nu spunea a bine — al săbiilor. În august 1907 am fost la Nancy, la Congresul socialist francez, care a precedat congresul internațional de la Stuttgart din toamna acelui an. Congresul de la Nancy îl deschisese Jaurès, extraordinarul orator, printr-o cuvîntare împotriva războiului. Dar glasul răsunător al lui Jaurès, a fost mai tîrziu înnăbușit de o mînă ucigașă. Glasul lui Karl Liebknecht a rămas izolat în parlamentul german. Războiul a izbucnit și armatele Kaiserului au năvălit în Franța cotropind o parte a teritoriului ei.

Abia s-au tămăduit rănile întîiului război mondial, și de astă dată hitleriștii au fost lăsați să reia marșurile de cotropire. Părea că Franța învățase din experiența trecutului, cînd a încheiat pactul de ajutor reciproc cu Uniunea Sovietică (în 1935). Dar Münchenul a torpilat pactul franco-sovietic și politica de securitate colectivă, și a dat frîu liber hoardelor hitleriste. Este drept că eroismul fără margini al Armatei Sovietice și lupta unită a coaliției antihitleriste, au izbutit să salveze omenirea.

Dar cu cîte pierderi!

Iubiți colegi,

Am ajuns acum, după zeci de ani de zbucium și lupte să apuc acea epocă în care în Romînia să se răspîndească, în toate colțurile cele mai întunecate odinioară, lumina în casele și lumina în mințile oamenilor. Vrem să facem să dispară, fără urme, sărăcia și ignoranța. Am construit mult și în multe domenii. Iată, de pildă, în domeniul bibliotecilor. Am dublat fondul de cărți și periodice ale Bibliotecii Academiei Republicii Populare Romîne. Am ajuns acum la peste două milioane de volume. Am făcut pretutindenea: în fabrici, instituții, în parcurile publice, în școli și cămine culturale, în satele și cătunele cele mai îndepărtate, biblioteci de împrumut și de referință, fixe și ambulante.

Dar noi nu făurim numai bunuri cu care sporesc uriaș depozitele de învățătură și cu care mereu se primenesc rafturile și „colțurile de citire“. Odată cu miile de biblioteci și școli, cu zecile de milioane de volume, se clădește un nou suflet omenesc. Îi văd venind în bibliotecă pe tinerii cu ochii cercetători, plini de curiozitate fără margini, cu sete de cunoștințe, cu dorul de a înfăptui lucruri mari și bune.

Pentru aceștia, pentru tineretul nostru, noi vrem să apărăm viața noastră cea nouă și PACEA.

Și iată că acum diverși înrăiți războinici vor să dea hitlerilor armele înapoi, și nu numai pe cele vechi cu care au asasinat la Maidanek, la Oradour, Lidice, Coventry, dar și altele mai groaznice, arme cu care să nimicească dintr-odată cartiere, regiuni și orașe întregi.

Să-i lăsăm să se „refacă“, să li se mai dea din nou arme? Să-i vedem și să-i auzim iarăși — așa cum spune atît de puternic Marsilieza — că vin pînă și în brațele noastre ca să ne sugrume fiii și soțiile?

În numele a tot ce ne este comun, al pasiunii pentru carte și pentru cei care citesc cărțile, avem datoria să ne ridicăm noi aici și Dvs. acolo, împotriva primejdiei care ne pîndește pe unii și pe ceilalți: reînvierea monstrului, a celui mai sălbatic vrăjmaș al culturii, al omenirii, al vieții — militarismul german.

Acad. BARBU LAZAREANU
director general al Bibliotecii Academiei Republicii Populare Romîne

Poporul romîn este ferm hotărît să fie la înălțimea datoriei sale

Ion Popescu
General-Locotenent în Rezervă

În momentul de față atenția întregii lumi este reținută de problema reînarmării Germaniei occidentale, — problemă de o covîrșitoare importanță. Pacea lumii este în joc din moment ce calea pentru soluționarea problemei germane, prin forță și agresiune, cu toate perspectivele acelor groaznice orori și pierderi imense de vieți omenești, este propagată și susținută de cercurile imperialiste din vestul Europei și de peste Oceanul Atlantic. Civilizația întregii lumi este amenințată în cazul folosirii într-un eventual conflict armat a armelor atomice și de exterminare în masă. Un foarte impresionant ecou a produs în toate părțile globului scrisoarea mareșalului Uniunii Sovietice, Vasilevski, adresată feldmareșalului englez Montgomery care trîmbițează doctrina războiului atomic; mareșalul Vasilevski spune că declarațiile nesăbuite ale feldmareșalului Montgomery prin care acesta propovăduiește războiul atomic îl silesc să-l prevină pe Montgomery că se joacă cu un foc primejdios și cum spune proverbul: „Cine seamănă vînt, culege furtună“.

Parlamentele țărilor ce au semnat acordurile de la Londra și Paris urmează să supună spre ratificare protocolurile a căror stipulațiuni prevăd reînvierea armatei germane și includerea ei în blocul militar agresiv al Atlanticului de nord, sub firma uniunii vest-europene.

Ca fost militar de carieră, îmi dau foarte bine seama în lumina învățămintelor istoriei că prevederile acestor acorduri privind efectivele, organizarea și armamentul viitorului Wehrmacht, nu sînt decît factori care determină reapariția unui instrument de război de mare amploare, care se va dezvolta cu o foarte mare repeziciune și va pune în pericol pacea lumii. Nu se pot da crezare declarațiilor semnatarilor și sprijinitorilor amintitelor acorduri că reînvierea mașinei de război naziste este de natură defensivă; ele sînt desmințite de chiar afirmațiile lor repetate că nu se întrevede organizarea unei conferințe care să deschidă calea soluționării prin tratative a problemelor internaționale deschise, decît după ratificarea acestor acorduri, — substratul acestei politici fiind astfel demascat ca imperialist și agresiv.

Popoarele Europei care au fost cotropite în cele două războaie mondiale de armatele teutonice, gîndesc cu legitimă îngrijorare și groază la renașterea militarismului revanșard nazist care va aduce din nou moartea și nelegiuirea.

De aceea, popoarele țărilor democratice au aprobat cu mare entuziasm hotărîrile luate de către reprezentanții statelor iubitoare de pace la conferința de la Moscova de a se asocia la măsurile privind organizarea securității lor în cazul aplicării acordurilor de la Londra și Paris și renașterii Wehrmachtului.

În decursul unei singure generații, din care fac parte, poporul romîn a cunoscut în două rînduri urgia adusă de război și a plătit un tribut greu de sînge, iar economiei naționale i-a fost adusă o uriașă pagubă materială; de aceea el consideră militarismul german, împotriva căruia a întors armele la 23 August 1944, dușmanul de moarte al independenței sale naționale.

Trăgînd învățăminte din propria sa experiență istorică, poporul romîn își exprimă voința de a lupta cu toată hotărîrea împotriva reînvierii armatei germane și a includerii Germaniei occidentale în blocuri militare agresive. Hotărît să-și apere patrimoniul său național și cuceririle sale democratice, poporul romîn privește cu încredere viitorul avînd de partea sa pe cel mai puternic stat din lume, Uniunea Sovietică, bastionul păcii și libertății popoarelor. El va ști să dea replica ce se cuvine instigatorilor la război în caz de agresiune.

Poporul romîn este ferm hotărît să fie la înălțimea datoriei sale și a răspunderii ce îi revine în apărarea păcii, în apărarea cuceririlor sale democratice și a muncii sale pașnice și civilizatoare.

Susțin întru totul declarația comună a statelor care au participat la Conferința de la Moscova. Susțin cu căldură propunerile privind încheierea unui tratat de securitate care va duce la instaurarea unei păci durabile în Europa și în întreaga lume

Vom lupta pentru zădărnicirea planurilor cercurilor agresive

În întreaga regiune Hunedoara, oamenii muncii din întreprinderi, instituții și de pe ogoare își manifestă adeziunea la Declarația reprezentanților popoarelor iubitoare de pace la conferința de la Moscova și înfierează acțiunile cercurilor agresive din occident care, prin reînvierea militarismului german vor să declanșeze un nou război mondial.

Femeile muncitoare, intelectuale și gospodinele din orașul Hunedoara, s-au adunat zilele acestea în sala cinematografului „Maxim Gorki“. Despre însemnătatea Declarației comune a celor opt state participante la conferința de la Moscova și rolul ei în menținerea păcii a vorbit muncitoarea Maria Stoica de la Combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej“ din Hunedoara.

„Imperialiștii trebuie să știe — a spus în cuvîntul ei Viorica Murgu — că dacă vor încerca să ne distrugă căminele și viața noastră fericită și a copiilor noștri, poporul nostru, alături de celelalte popoare iubitoare de pace, le va răspunde așa cum se cuvine“.

La clubul muncitoresc „23 August“ din Deva s-au întrunit numeroși profesori, ingineri, juriști, medici și muncitori.

Despre marele pericol al reînvierii militarismului german a vorbit dr. Andronic Răulea. Vorbitorul a subliniat că poporul nostru este hotărît să lupte pentru zădărnicirea mașinațiunilor întreprinse de cercurile agresive în scopul dezlănțuirii unui nou război mondial. Participanții la adunare, și-au exprimat adeziunea la Declarația comună a statelor participante la conferința de la Moscova.

Numeroși cetățeni, participanți la mitingurile care au avut loc în întreprinderile, instituțiile, școlile, precum și în satele regiunii Hunedoara au hotărît să nu-și precupețească eforturile pentru a obține noi succese în muncă, pentru a contribui astfel la înflorirea patriei noastre și la întărirea capacității ei de apărare.

Vrem să muncim în pace pentru educarea viitoarelor generații

Adunarea învățătorilor și profesorilor din Capitală

Învățătorii și profesorii școlilor elementare, medii și profesionale din Capitală s-au întrunit sîmbătă seara în sala de festivități a Școlii medii de băieți nr. 1, într-o adunare consacrată discutării problemei asigurării păcii și securității colective în Europa.

Protestînd cu indignare împotriva planurilor agresive ale cercurilor reacționare din occident care tind la reînvierea militarismului revanșard german, cadrele didactice și-au arătat hotărîrea de a apăra cu fermitate cuceririle poporului nostru în cei 10 ani de muncă liberă și creatoare. Cei prezenți și-au manifestat adeziunea lor deplină la Declarația conferinței de la Moscova.

În prezidiul adunării au luat loc învățători și profesori: Mihai Niculescu, Petre Victor, Dombi Emeric, Octavia Iacob, Gheorghe Simion, Ștefan Popescu, Ion Lupu, Maria Roșianu, Nicolae Petroiu, Petre Pop, Ion Burdui, Elena Andreescu, Maria Bărbătei, Ana Febus, Vasile Belu, Elena Matei, Golda Goldhamer, David Volcovici, Iacob Neuman, Berta Marton, Calachidis Periclis.

Adunarea a fost prezidată de Mihai Niculescu, învățător emerit.

A luat întîi cuvîntul învățătoarea Alexandrina Sandu — văduvă de război.

„Sînt una din miile de văduve, care și-a pierdut soțul în vremea războiului, una din miile de învățătoare, care au tremurat pentru viața și viitorul micuților pe care-i avea în grijă la învățătură.

Dragi prieteni! Astăzi mă adresez tuturor acelora care au cunoscut ce înseamnă războiul, mă adresez tuturor oamenilor iubitori de pace de pretutindeni. Să spunem „nu“ hotărît planurilor de reînviere a armatei germane, de provocare a unui nou război“.

În numele profesorilor tineri, profesoara Ana Basarabeanu, a spus: „Tineretul patriei noastre, din școli, din fabrici și de pe ogoare a urmărit cu emoție și încredere lucrările conferinței de la Moscova. El își dă mîna cu tineretul din celelalte țări care au participat la conferința de la Moscova, formînd un bloc de neclintit. Tineretul din școlile noastre este hotărît să lupte pentru apărarea viitorului luminos al patriei, pe care ni-l amenință astăzi imperialiștii.

Nouă învățătorilor ne revine sarcina de onoare de a continua cu eforturi sporite să facem educația patriotică a tineretului nostru, să-i dezvoltăm dragostea pentru cuceririle democrat-populare, să-i educăm vigilența revoluționară și să facem din fiecare elev al nostru un om adevărat pe care patria să se poată sprijini oricînd pentru apărarea și făurirea vieții noi“.

„Ca învățător și invalid de război care am suferit mult în ultimul război mondial — a spus Ion Sucitu — mă voi strădui să sădesc în sufletul elevilor din școala unde lucrez dragostea de patrie și ura împotriva oricăror încercări ale imperialiștilor de a turbura liniștea noastră. Noi, lagărul democrației și socialismului sîntem o forță puternică, o forță care va fi în stare să apere cu strășnicie pacea și libertățile cucerite“.

Profesoara René Davidovici, de la Școala medie tehnică de comerț și cooperație, luînd cuvîntul, a spus:

„Susțin cu tărie hotărîrile conferinței de la Moscova cu privire la asigurarea păcii și securității colective în Europa. Voi lupta din tot sufletul pentru aplicarea lor. Eu am simțit pe propria mea piele ce înseamnă militarismul german, sînt unul din puținii supraviețuitori ai lagărului morții de la Auschwitz. Nu găsesc cuvinte destul de tari ca să pot descrie bestialitățile săvîrșite de criminalii fasciști.

Nu aveam încă 18 ani cînd gestapo-ul hitlerist m-a ridicat din băncile școlii, deportîndu-mă împreună cu toată familia mea în acest lagăr. În fața mea, călăii fasciști mi-au ucis părinții și întreaga mea familie.

Faptul că am supraviețuit se datorește glorioaselor Armate Sovietice care ne-au eliberat. Lor le datoresc viața mea. Și lor le datoresc că azi trăiesc într-o patrie liberă și sînt un om liber și fericit“.

Învățătorul Alecu Dumitriu a spus:

„Hotărîrile conferinței de la Moscova au scos în evidență unitatea de nezdruncinat a lagărului păcii și socialismului.

Vom sprijini prin întreaga noastră activitate aceste hotărîri și vom lupta pentru realizarea lor.

Nu putem uita tovarăși cele două războaie, jafurile și crimele înfăptuite împotriva poporului nostru de militarismul german.

Noi învățătorii, am primit cu cea mai deplină adeziune Declarația conferinței de la Moscova. Atunci cînd cercurile agresive din apus vor încerca să lovească în munca noastră pașnică ele vor simți pe propria lor piele, hotărîrea noastră fermă de a ne apăra marile cuceriri obținute, de a ne apăra viitorul nostru fericit“.

„Noi, profesorii și învățătorii — a spus în cuvîntul său înv. Nicolae Nemțeanu — dorim din toată inima pacea care ne asigură îndeplinirea misiunii ce ne este încredințată: educarea tineretului. Am cunoscut grozăviile a două războaie mondiale. Noi vrem să muncim în condiții de pace pentru educarea viitoarelor generații și de aceea ne ridicăm cu toată hotărîrea împotriva ratificării acordurilor de la Londra și Paris care sporesc pericolul unui nou război. Angajamentul nostru este de a-i apăra cu hotărîre pe copii și viitorul lor împotriva oricărei agresiuni“.

La sfîrșit, cadrele didactice au adoptat o moțiune prin care salută cu căldură Declarația conferinței de la Moscova și își exprimă adeziunea lor totală la acest document istoric.

(Agerpres)

Nota guvernului sovietic adresată guvernului Norvegiei

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum s-a mai anunțat în presă, la nota guvernului sovietic din 13 noiembrie, cu privire la ținerea unei conferințe generale europene în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa, au fost primite la 29 noiembrie note de răspuns din partea guvernelor Norvegiei, Danemarcei, Belgiei, Olandei, Luxemburgului, Italiei, Greciei, Turciei și Islandei.

La 17 decembrie, Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S. a trimis ambasadei Norvegiene la Moscova următoarea notă a guvernului sovietic adresată guvernului Norvegiei.

„Guvernul Sovietic, luînd cunoștință de răspunsul primit la 29 noiembrie din partea guvernului Norvegiei la nota guvernului U.R.S.S. din 13 noiembrie a.c., în care a fost expusă propunerea sa referitoare la convocarea la Moscova sau la Paris la 29 noiembrie a unei conferințe generale europene în problema creării unui sistem de securitate colectivă în Europa, consideră necesar să atragă atenția guvernului norvegian asupra următoarelor:

În nota sa, guvernul Norvegiei a comunicat refuzul său de a participa la conferința statelor europene în problema securității colective în Europa propusă de guvernul sovietic de comun acord cu guvernele Republicii Populare Polone și Republicii Cehoslovace. Refuzînd să participe la menționata conferință, guvernul norvegian nu a prezentat la rîndul său nici un fel de propuneri în această problemă de importanță vitală pentru toate popoarele europene. În loc de a contribui la unificarea eforturilor tuturor statelor europene în vederea asigurării păcii și preîntîmpinării reînvierii primejdiei militarismului german, urmările agresiunii căruia au fost în cursul ultimului război resimțite deopotrivă de poporul, Norvegiei, ca și de celelalte popoare europene, guvernul norvegian s-a angajat pe calea sprijinirii acordurilor de la Paris privitoare la remilitarizarea Germaniei occidentale și la atragerea ei în blocul militar îndreptat împotriva statelor iubitoare de pace din Europa.

Guvernul sovietic continuă să fie convins că o adevărată securitate pentru toate popoarele Europei, mari și mici, poate fi asigurată numai prin renunțarea la planurile de remilitarizare a Germaniei și de atragere a ei în grupări militare și prin crearea în Europa a unui sistem eficace de securitate colectivă bazat pe participarea tuturor statelor europene, indiferent de orînduirea lor socială și de stat.

Această poziție a fost pe deplin sprijinită de guvernele Republicii Populare Polone, Republicii Cehoslovace, Republicii Democrate Germane, Republicii Populare Ungare, Republicii Populare Romîne, Republicii Populare Bulgaria și Republicii Populare Albania ai căror reprezentanți au participat la conferința țărilor europene pentru asigurarea păcii și securității in Europa, care a avut loc la Moscova între 29 noiembrie și 2 decembrie, precum și de guvernul Republicii Populare Chineze al cărei reprezentant a participat la conferință în calitate de observator.

La prezenta notă este anexat textul Declarației guvernelor țărilor europene adoptată de Conferința de la Moscova și care exprimă punctul lor de vedere în legătură cu situația creată în prezent în Europa.

Note similare au fost adresate guvernelor Danemarcei, Belgiei, Olandei, Luxemburgului, Italiei, Greciei, Turciei și Islandei.

Puternicul ecou al notei adresată la 16 decembrie de guvernul sovietic guvernului Franței

R. CEHOSLOVACĂ

PRAGA 18 (Agerpres). — Toate ziarele cehoslovace publică nota guvernului sovietic adresată guvernului Franței

Comentînd nota, ziarul „Rude Pravo" scrie în articolul său de fond: Nota sovietică exprimă gîndurile și sentimentele tuturor acelora care luptă pentru preîntîmpinarea primejdiei pe care o implică renașterea militarismului german, pentru menținerea păcii în întreaga lume.

Referindu-se la conținutul tratatului franco-sovietic, ziarul scrie: „Poporul nostru, împreună cu toate popoarele iubitoare de pace din Europa, vede în îndeplinirea obligațiilor care decurg din acest tratat o serioasă contribuție la cauza asigurării păcii în Europa, la cauza stabilirii unor relații de prietenie între toate statele, a unor relații care să contribuie la propășirea bunăstării popoarelor".

FRANȚA

PARIS 18 (Agerpres). — Nota guvernului sovietic adresată guvernului Franței la 16 decembrie a produs o puternică impresie asupra cercurilor vieții publice și politice franceze. Această notă este larg comentată de ziarele pariziene, care au publicat textul integral sau o expunere foarte amplă a notei.

Tocmai prin faptul că nota sovietică a stîrnit un mare răsunet în Franța se explică furia și enervarea presei de dreapta, care se pronunță în favoarea ratificării acordurilor de la Paris cu privire la înarmarea Germaniei occidentale. Totodată, presa de dreapta manifestă o neliniște vădită în legătură cu influența pe care nota o poate exercita asupra opiniei publice franceze și a deputaților din Adunarea Națională. Ziarul „Le Figaro" este îngrijorat de seriozitatea argumentelor cuprinse în nota sovietică.

Ziarul „Franc Tireur" a publicat o expunere relativ amănunțită a conținutului notei sub titlul „Moscova declară că ratificarea acordurilor de la Paris ar anula tratatul franco-sovietic". Ziarul „L'Aurore" citează următoarea declarație a lui Mendès-France cu privire la nota sovietică: „În urma primirii acestei note, nu intenționez să amîn data deschiderii dezbaterilor în Adunarea Națională".

Această declarație nu l-a împiedicat pe Mendès-France să recunoască că prin tratatul franco-sovietic din 10 decembrie 1944 Franța s-a obligat să nu intre în nici un fel de alianțe îndreptate împotriva U.R.S.S.

Cercurile parlamentare franceze au reacționat de îndată la nota guvernului sovietic. După cum anunță ziarul „L'Humanité", deputatul socialist Capdeville a declarat la 16 decembrie pe culoarele Adunării Naționale: „Acum totul este clar. Acum nu se mai poate discuta inutil despre consecințele acestor acorduri (de la Londra și Paris)".

Generalul Aumeran, deputat „independent", a spus: „Nota sovietică nu mă miră. Nu poți pregăti ceva împotriva cuiva și să afirmi tot odată că-l ești prieten. Nu se poate să pregătești o armată germană împotriva U.R.S.S. și să te declari aliatul ei.

Uniunea Sovietică nu vrea război, dar și mai puțin vrea o armată germană, deoarece cunoaște atrocitățile săvîrșite de această armată...". Deputatul Louis Vallon a declarat: „Această măsură concretă anunțată de guvernul U.R.S.S. este în concordanță cu avertismentele pe care ea ni le-a dat și pe care mulți n-au vrut să le ia in serios".

ITALIA

ROMA 18 (Agerpres). Presa italiană comentează pe larg nota guvernului sovietic adresată guvernului Franței. „Acest document, — scrie corespondentul din Moscova al ziarului „Unita", — atît de convingător și eficient, scoate în evidență incompatibilitatea tratatului franco-sovietic cu acordurile de la Paris".

Ziarele „Avanti" și „Paese", citînd ample fragmente din nota Uniunii Sovietice, subliniază grava răspundere care îi va reveni Franței în cazul ratificării acordurilor de la Paris.

Referindu-se la faptul că comisia pentru apărarea națională a Adunării Naționale franceze a respins raportul cu privire la ratificarea acordurilor de la Paris, ziarul „Paese" scrie: „Prin hotărîrea ei care are o însemnătate incontestabilă, comisia pentru apărarea națională a exprimat profunda derută sau mai precis, repulsia provocată în cercurile parlamentare și în cercurile militare ale Franței de planul de înarmare a Germaniei occidentale.

Presa burgheză manifestă neliniște în legătură cu nota guvernului sovietic, temîndu-se de efectul pe care această notă ar putea să-l aibe asupra atitudinii Adunării Naționale franceze. Intr-o corespondență din Paris, ziarul „Messaggero" scrie că nota „a găsit răsunet in parlamentul francez... Unii comentatori consideră că hotărîrea comisiei pentru apărarea națională trebuie pusă în legătură cu această notă".

ANGLIA

LONDRA 18 (Agerpres). — TASS transmite: Presa engleză acordă o atenție deosebită notei din 16 decembrie a guvernului sovietic adresată guvernului Franței.

Ziarul „Times" consacră notei un articol al observatorului său diplomatic și o corespondență din Paris

Observatorul diplomatic al ziarului subliniază că nota nu poate fi trecută sub tăcere în Franța, deoarece „tradițiile prieteniei franco-sovietice s-au înrădăcinat adînc în cercurile politice franceze".

Referindu-se la faptul că ratificarea de către Adunarea Națională franceză a acordurilor de la Paris anulează tratatul franco-sovietic de alianță și asistență mutuală, corespondentul din Paris al ziarului „Times" scrie: „Pentru mulți francezi tratatul franco-sovietic încheiat în 1944, făurit în timpul războiului împotriva germanilor..., reprezintă ceva mai mult decît un simplu petec de hîrtie". Corespondentul arată că va fi ușor să se dovedească că este vorba de „renunțarea la această orientare prețioasă a politicii în favoarea alianței cu același dușman împotriva căruia au luptat popoarele francez și sovietic in anul 1944, precum și în favoarea acordului cu privire la reînarmarea Germaniei". Corespondentul subliniază neliniștea provocată de nota sovietică în cercurile oficiale de la Paris.

ELVEȚIA

BERNA 18 (Agerpres). — Ziarele elvețiene de dreapta, exprimîndu-și speranța că Adunarea Națională va ratifica acordurile de la Paris, sînt totodată îngrijorate de starea de spirit a opiniei publice din Franța. Astfel, comentatorul ziarului „La Suisse" își exprimă teama că nota sovietică adresată guvernului francez poate avea un efect destul de puternic, deoarece în Franța este răspîndită părerea că „o alianță cu rușii este o contrapondere necesară securității Franței".

PENTRU PACE ȘI SECURITATE IN EUROPA

RĂSPUNSURILE LUI PAUL ROBESON LA ÎNTREBĂRILE REDACȚIEI ZIARULUI „RUDE PRAVO"

PRAGA 18 (Agerpres). — Ceteka transmite: La 15 decembrie, ziarul „Rude Pravo" a publicat răspunsurile cunoscutului cîntăreț american Paul Robeson, laureat al Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare", la întrebările redacției ziarului cu privire la întărirea păcii și securității colective a popoarelor.

La întrebarea care este părerea lui asupra semnării acordurilor de la Londra și Paris, Robeson a răspuns că „aceste acorduri reprezintă un pericol direct pentru eforturile comune ale popoarelor, îndreptate spre slăbirea încordării în lume, spre reducerea generală a armamentelor și interzicerea armelor de exterminare în masă".

La întrebarea de ce năzuința popoarelor din țările europene spre crearea unui sistem general european de securitate colectivă corespunde cererilor americanilor cinstiți, Robeson a răspuns: „Poporul american își dă bine seama de faptul că fascismul înarmat pînă în dinți ar constitui și pentru Statele Unite ale Americii o problemă de viață și de moarte. Făcînd dese călătorii în statele centrale ale S.U.A. mă conving de intensificarea continuă a mișcării pentru apărarea păcii care se desfășoară în marea noastră țară, de năzuința sinceră a poporului american spre pace. Este interesant că în rîndurile oamenilor muncii din țara noastră se discută tot mai mult problemele coexistenței pașnice a popoarelor din țările occidentale și răsăritene fără deosebire de orînduirea lor socială. Tot mai mulți americani ajung la concluzia că există reale posibilități pentru coexistența pașnică".

În încheiere Paul Robeson a declarat: „Sînt ferm hotărît să lupt cu toate forțele împotriva planurilor nefaste de remilitarizare a Germaniei, împotriva fascismului. Știu că ne așteaptă încă o luptă grea, iar condițiile luptei nu sînt ușoare. Aș fi foarte bucuros dacă toți oamenii din minunata Cehoslovacie ar ști că și în Statele Unite ale Americii există o mare forță populară care nu va depune niciodată armele în lupta pentru cauza păcii".

MITINGURI IN POLONIA

VARȘOVIA 18 (Agerpres). — P.A.P. transmite:

În cadrul a numeroase mitinguri, mii de locuitori ai orașelor și satelor poloneze își exprimă sprijinul față de hotărîrile Conferinței de la Moscova

Participanții la un miting al tineretului din Opole au adresat o scrisoare tineretului din Gorlitz, în care îi cheamă pe prietenii lor din R.D. Germană să-și intensifice eforturile în lupta împotriva acelora care, în ciuda voinței popoarelor, urmăresc să reînarmeze Germania occidentală. „Credem că patria voastră va fi unificată pe baza unor principii pașnice și democratice" — se spune în scrisoare.

PUTERNICĂ MIȘCARE IN FRANȚA ÎMPOTRIVA RATIFICĂRII ACORDURILOR DE LA PARIS

PARIS 18 (Agerpres). — „Vă cerem să nu ratificați acordurile de la Londra și Paris care pun bazele reînarmării Germaniei occidentale revanșarde. Vă cerem în mod solemn să nu deveniți deputați ai reînarmării Germaniei occidentale". Acestea sînt cuvintele cu care un grup de personalități ale vieții publice și politice din Arleaux, printre care 36 deputați socialiști, se adresează deputaților francezi în ajunul începerii dezbaterilor parlamentare asupra acordurilor de la Paris.

În aceste puține zile care au mai rămas pînă la deschiderea dezbaterilor Adunării Naționale asupra acordurilor privitoare la reînarmarea Germaniei occidentale, francezi aparținînd tuturor păturilor sociale, oameni cu convingeri politice, și profesii diferite, s-au ridicat la luptă pentru apărarea independenței patriei lor, pentru pace și securitate, cerînd deputaților să se pronunțe împotriva acordurilor de la Paris, pentru rezolvarea pașnică a problemei germane.

Un apel comun al comitetului de legătură al partidului „Tînăra Republică", al partidului socialist de stînga, al „Uniunii republicanilor progresiști" și al „Centrului de acțiune al tineretului independent" a fost adresat deputaților Adunării Naționale, cerîndu-le acestora să se pronunțe împotriva ratificării acordurilor de la Londra și Paris.

Numeroși fruntași ai organizației „Mișcarea pentru pace, împotriva rasismului și antisemitismului" au dat publicității o declarație în care se pronunță împotriva ratificării acordurilor de la Londra și Paris.

Zeci de delegații ale oamenilor muncii se adresează zilnic deputaților Adunării Naționale franceze pentru a le cere să se pronunțe împotriva ratificării acordurilor de la Londra și Paris. Ei le înmînează apeluri semnate de mii de oameni, apeluri care dovedesc opoziția crescîndă a poporului francez față de planurile de reînviere a wehrmachtului nazist. Un asemenea apel a fost înmînat deputatului socialist Henneguelle de o delegație a muncitorilor din Boulogne, cerîndu-i să voteze împotriva ratificării acordurilor de la Londra și Paris.

În cadrul unei reuniuni a inginerilor și tehnicienilor, care s-a ținut la Paris, a fost votată în unanimitate o rezoluție împotriva acordurilor de la Londra și Paris. „Noi ne opunem cu hotărîre — se scrie în rezoluție — înarmării Germaniei occidentale". Rezoluția cere Adunării Naționale franceze să respingă acordurile de la Londra și Paris și să hotărască începerea imediată a tratativelor în scopul destinderii situației internaționale și a rezolvării pașnice a problemei germane.

COMISIA FINANCIARĂ A ADUNĂRII NAȚIONALE FRANCEZE S-A PRONUNȚAT ÎMPOTRIVA RATIFICĂRII ACORDURILOR DE LA PARIS

PARIS 18 (Agerpres). — După cum relatează agenția France Presse, la 17 decembrie, comisia financiară a Adunării Naționale franceze s-a pronunțat împotriva ratificării acordurilor de la Paris și Londra cu privire la reînarmarea Germaniei occidentale. Comisia a adoptat cu 18 voturi contra 10 și 11 abțineri, raportul care se pronunță împotriva ratificării.

Al II-lea Congres unional al scriitorilor sovietici

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite:

Cel de al II-lea Congres unional al scriitorilor sovietici a trecut la discutarea rapoartelor și corapoartelor „Cu privire la situația și sarcinile literaturii sovietice", „Literatura pentru copii și tineret" și „Poezia sovietică".

Ședința din dimineața zilei de 17 decembrie a fost deschisă de scriitorul cazah Gabiden Mustafin.

A luat apoi cuvîntul romancierul Vilis Lațis, care se bucură de o largă popularitate și dincolo de hotarele patriei sale. Letonia, autorul cunoscutelor cărți „Fiul pescarului", „Spre țărmuri noi" și „Păsări fără aripi". Asupra creației scriitorilor letoni au exercitat o mare influență clasicii literaturii ruse. Sub influența lor puternică a înflorit talentul lui Rainis și al altor scriitori de seamă din Letonia. Lațis a vorbit despre înflorirea literaturii naționale letone în anii puterii sovietice.

Scriitorul Lev Kassil, care scrie pentru tinerii cititori, și-a consacrat cuvîntarea problemelor dezvoltării literaturii pentru copii.

Despre viața și creația scriitorilor din Siberia a vorbit Gheorghi Markov.

Delegații la Congres și oaspeții au întîmpinat cu căldură pe scriitorul Ciou Ian, care, în numele milioanelor de cititori ai Chinei populare, a salutat din inimă pe scriitorii sovietici.

În aplauzele asistenței, Ciou Ian a remis Congresului un dar din partea oamenilor muncii chinezi — două vase lucrate cu măiestrie

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: În ședința din după amiaza zilei de 17 decembrie a celui de al II-lea Congres unional al scriitorilor sovietici a continuat discuția cu privire la problemele creației literare. Au luat cuvîntul scriitorul lituanian Antanas Vienuolis, Suleiman Raghimov, reprezentant al scriitorilor din Azerbaidjan, scriitorul ucrainean Oles Gonciar, poetul gruzin Iraklii Abașidze.

A luat apoi cuvîntul scriitorul Ilya Ehrenburg. Literatura noastră, a spus el, contribuie la creșterea spirituală a poporului sovietic. Ea datorează importanța ei poporului în rîndurile căruia ea a luat naștere, poporului care construiește viitorul pe bazele dreptății și omeniei.

Ehrenburg a vorbit apoi despre decăderea literaturii burgheze din Occident.

Referindu-se la creația scriitorilor sovietici, Ilya Ehrenburg a subliniat că literatura sovietică trebuie să fie veridică; or, unii autori prezentînd pe eroii lor în culori trandafirii nu fac decît să-i sărăcească din punct de vedere spiritual. Un scriitor nu este un observator al vieții, el este făuritorul ei. Descriind lumea spirituală a omului, el îl schimbă prin aceasta, el ajută oamenilor să se înalțe, să devină mai buni și mai puternici. Trăim vremuri minunate — a spus în continuare Ehrenburg.

Niciodată și nicăieri literatura n-a ocupat un loc atît de înalt și de răspundere ca astăzi la noi. De la noi se așteaptă mult și nouă ni se cer multe. Statul sovietic, partidul, ne-au creat condiții minunate. Societatea sovietică se află astăzi la un nivel atît de înalt încît sîntem în drept să prevedem o înflorire fără precedent a literaturii noastre.

Congresul nostru, a spus în continuare vorbitorul, se desfășoară într-un moment de mare importanță pentru viitorul Europei și al lumii întregi: popoarele știu că mîna întinsă a Uniunii Sovietice — țară puternică și iubitoare de pace — poate salva omenirea de calamități nemaiîntîlnite. Acum nu mai sîntem singuri, cu noi este marea Chină, cu noi sînt țările de democrație populară, cu noi este întreaga omenire progresistă.

Adresîndu-se asistenței, Ilya Ehrenburg a spus:

Prieteni! Dușmanii umanismului, dușmanii progresului, dușmanii poporului caută să oprească mersul vremii. Ei amenință să înece viitorul în sînge. Vom apăra din răsputeri pacea, dar dacă niște smintiți vor îndrăzni să ridice mîna pentru a lovi în speranța întregii omeniri, ei se vor izbi de un popor care dispune nu numai de o armată puternică, ci și de o industrie înaintată. Ei se vor izbi de un popor care are o inimă mare și o literatură mare.

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 18 decembrie au continuat lucrările celui de al II-lea Congres unional al scriitorilor sovietici. Delegații au continuat să discute rapoartele și corapoartele cu privire la sarcinile și situația literaturii sovietice.

Prozatorul Veniamin Kaverin, poetul Aleksandr Prokofiev, scriitorul bielorus Petrus Brovka, și-au consacrat cuvîntările problemelor măestriei profesionale a oamenilor de litere.

Reprezentantul scriitorilor din R.S.S. Moldovenească, Andrei Lupan, a relevat că mai mult de jumătate dintre membrii organizațiilor de scriitori din republică o formează tineretul care și-a început activitatea literară după Marele Război pentru Apărarea Patriei. În lucrările lor sînt oglindite pe larg transformările uimitoare petrecute în ultimii ani în viața poporului din R.S.S. Moldovenească — înflorirea economiei naționale și a culturii, întărirea și lărgirea prieteniei cu toate popoarele sovietice, cu oamenii muncii din țările de peste hotare.

Asistența a întîmpinat cu căldură cuvîntarea lui Leon Kruczkowski, laureat al Premiului Internațional Stalin „Pentru întărirea păcii între popoare", președinte al Uniunii scriitorilor polonezi. El a salutat călduros Congresul în numele literaților polonezi.

Delegații și oaspeții au mai ascultat la 18 decembrie coraportul lui Aleksandr Korneiciuk, despre dramaturgia sovietică.

Arta noastră dramatică, a declarat el, este o artă multinațională. Dacă la primul Congres noi am vorbit despre anumite succese ale dramaturgiei dintr-o republică frățească sau alta, astăzi vorbim despre puternica literatură a popoarelor U.R.S.S., unde nu există numai nume glorioase, ci și tradiții glorioase. Teatrele tuturor republicilor sovietice frățești, care înfățișează cu mult talent viața, lupta, figurile naționale ale poporului lor, pun în lumină mai viu și mai profund caracterul întregului popor sovietic.

Raportorul a citat piesele care redau pregnant și complet diferitele aspecte ale realității sovietice în diferitele etape ale construcției socialiste, a vorbit despre varietatea temelor, genurilor dramaturgiei sovietice.

Un loc de seamă a fost rezervat în raport problemei eroului pozitiv. Korneiciuk a subliniat că pentru a crea chipul eroului epocii noastre trebuie să știi să observi viața în toate contradicțiile ei, să observi conflictele veridice ale vieții, prin biruirea cărora se statornicește noul. Raportorul a vorbit de asemenea despre sarcinile dramaturgiei sovietice în domeniul creării de opere satirice, despre necesitatea întăririi continue a colaborării creatoare dintre teatre și scriitori, a perfecționării limbii în care se scriu piesele și a tratării problemei de teorie a dramaturgiei.

Ședința plenară de închidere a sesiunii Adunării Generale a O.N.U.

NEW YORK 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 17 decembrie a avut loc ședința plenară de închidere a celei de a 9-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

Adunarea Generală a aprobat o serie de recomandări ale Comitetului pentru problemele sociale, umanitare și culturale.

După aceea, Adunarea Generală a trecut la discutarea raportului Comitetului Politic Special în problema acțiunilor agresive împotriva R. P. Chineze și a răspunderii ce revine pentru aceste acțiuni flotei maritime militare a S.U.A. Ca și în Comitetul Politic Special, delegația U.R.S.S. a prezentat spre examinarea Adunării Generale un proiect de rezoluție în care se propune condamnarea acestor acțiuni agresive care amenință pacea și securitatea în Extremul Orient, și se recomandă guvernului S.U.A., care poartă răspunderea pentru situația creată în această regiune, să ia măsurile necesare in vederea încetării acestor acțiuni agresive.

Adunarea Generală a respins cu majoritate de voturi propunerea delegației sovietice, îndreptată spre încetarea acțiunilor agresive ale S.U.A. împotriva R. P. Chineze și spre slăbirea încordării in Extremul Orient.

După aceea, Adunarea a trecut la examinarea problemei cu privire la încălcarea libertății de navigație în zona mărilor Chinei și a rezoluției impuse de delegația S.U.A. Comitetului Politic Special. Luînd cuvîntul în această problemă, reprezentantul U.R.S.S., A. A. Sobolev, a declarat: din inițiativa delegației Statelor Unite se propune Adunării Generale un proiect de rezoluție care, ocolind fondul problemei, prevede ca Comitetul Politic Special să transfere de formă dări de seamă și documente privind examinarea acestei probleme Comisiei O.N.U. pentru dreptul internațional, care nu are nici un fel de legătură cu problema în discuție. Delegația Uniunii Sovietice, a declarat în încheiere Sobolev, condamnă cu hotărîre încercările de a justifica pirateria. Rezoluția americană a fost adoptată cu majoritate de voturi.

În continuare, Adunarea Generală a aprobat rezoluțiile Comitetului Politic în problemele marocană și tunisiană. Ambele rezoluții au fost adoptate cu o majoritate covîrșitoare de voturi, nici o delegație n-a votat contra.

Au fost de asemenea aprobate rezoluțiile Comitetului pentru problemele administrative și bugetare privind secretariatul O.N.U. și personalul său, unele probleme bugetare, inclusiv suma destinată finanțării sărbătoririi aniversării a zece ani de existență a O.N.U.

Potrivit propunerii secretarului general al O.N.U., aprobată de Comitetul General și Comitetul pentru problemele administrative și bugetare, aceste festivități se vor desfășura la San Francisco între 20 și 26 iulie 1955. În rezoluția adoptată se recomandă tuturor țărilor să folosească această dată pentru popularizarea țelurilor și activității O.N.U.

După ce ordinea de zi a Adunării Generale a fost epuizată, președintele Adunării, Van Kleffens, a declarat închisă cea de a 9-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

Încheierea lucrărilor sesiunii N. A. T. O.

PARIS 18 (Agerpres). — TASS transmite: Sesiunea Consiliului Uniunii Atlanticului de nord (N.A.T.O.), care s-a deschis la 17 decembrie la palatul Chaillot și-a încheiat în mod practic lucrările. În dimineața zilei de 18 decembrie a avut loc ședința de încheiere, în urma căruia a fost dat publicității un comunicat.

În comunicat se arată că Consiliul N.A.T.O. a aprobat raportul Comitetului militar care va servi drept bază pentru elaborarea planurilor și măsurilor militare desfășurate în țările ce fac parte din acest bloc militar.

Autorii comunicatului au încercat din nou să justifice politica de cursă a înarmărilor și de pregătire a unui nou război prin raționamente privitoare la „creșterea continuă a puterii militare a U.R.S.S." și prin afirmații mincinoase potrivit cărora forța U.R.S.S. ar reprezenta un „pericol" pentru puterile occidentale.

Din comunicat reiese că reprezentanții țărilor occidentale și în primul rînd ai S.U.A., Angliei și Franței, au hotărît să obțină ratificarea de către parlamente a acordurilor de la Londra și Paris referitoare la înarmarea Germaniei occidentale și să continuie să desfășoare față de Uniunea Sovietică o politică de pe „poziții de forță". În cercurile politice din Paris se subliniază sfîrșitul deosebit de rapid al lucrărilor Consiliului al Uniunii Atlanticului de nord și se acordă o însemnătate deosebită consfătuirii dintre Eden, Dulles și Mendès-France care, potrivit relatărilor presei, au discutat înainte de toate mijloacele de asigurare a ratificării acordurilor de la Paris de către Adunarea Națională.

După cum menționează presa, pentru 18 decembrie a fost fixată o nouă consfătuire între Eden, Dulles și Mendès-France, în vederea examinării a trei chestiuni: ratificarea acordurilor de la Paris, relațiile între Răsărit și Apus și situația din Indochina.

Tovarășului
ANTONIN ZAPOTOCKÝ
Președintele Republicii Cehoslovace

PRAGA

Cu ocazia celei de a 70-a aniversări a zilei dvs. de naștere, vă rog să primiți, tovarășe Președinte, cele mai calde felicitări.

Vă urez din toată inima multă sănătate și noi succese în munca dvs. rodnică pentru prosperitatea Republicii Cehoslovace democrat-populare, pentru continua întărire a prieteniei frățești dintre popoarele noastre.

Dr. PETRU GROZA
Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne

—o—

De la Prezidiul Sovietului Suprem al R. S. F. S. R.

MOSCOVA 18 (Agerpres). — TASS transmite: La 18 decembrie, Prezidiul Sovietului Suprem al R.S.F.S.R. a emis un decret prin care se fixează ziua de 27 februarie 1955 ca dată pentru organizarea alegerilor pentru Sovietul Suprem al R.S.F.S.R. și pentru Sovietele de deputați ai oamenilor muncii de ținut, regionale, de districte, raionale, orășenești, sătești și de așezări din R.S.F.S.R.

—o—

Răsunetul declarației lui V. M. Molotov în Japonia

ȘANHAI 18 (Agerpres). — După cum reiese din relatările postului de radio Tokio, declarația ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., V. M. Molotov, în problema relațiilor cu Japonia a stîrnit ecouri însuflețite în Japonia

La 17 decembrie, cabinetul Hatoyama s-a întrunit în ședință specială pentru a discuta declarația lui V. M. Molotov. După cum se anunță însă, guvernul nu a luat nici o hotărîre. Tot la 17 decembrie a avut loc o conferință extraordinară a funcționarilor superiori din Ministerul Afacerilor Externe al Japoniei, în care a fost discutată de asemenea declarația lui V. M. Molotov. După această conferință, un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe a spus că „este posibil ca declarația lui Molotov să servească ca punct de plecare pentru reglementarea relațiilor japono-sovietice". El a adăugat însă imediat că este necesar să se manifeste „prudență", întrucît Japonia „nu s-a consultat încă cu guvernul american în această problemă"

—o—

Vizita lui Tito în India

LONDRA 18 (Agerpres). — După cum transmite corespondentul agenției Reuter, la 17 decembrie a sosit la Delhi președintele Iugoslaviei, Tito. La gară el a fost întîmpinat de președintele Indiei, Radjendra Prasad și de primul ministru Nehru.

—o—

Peste 20 milioane de japonezi s-au pronunțat pentru interzicerea armelor atomică și cu hidrogen

PEKIN 18 (Agerpres). — China Nouă transmite: Potrivit informațiilor primite din Tokio, pînă la 16 decembrie cererea cu privire la interzicerea armelor atomică și cu hidrogen a fost semnată de peste 20.080.000 japonezi, adică de 25% din populația japoniei.

Kaoru Iasui, șeful Biroului administrativ al Consiliului Național pentru strîngerea de semnături pe cererea cu privire la interzicerea armelor atomice și cu hidrogen, a declarat că potrivit dorinței poporului japonez anul viitor se va desfășura o campanie pentru convocarea unei conferințe internaționale în problema interzicerii armelor atomice și cu hidrogen.

Știre sportivă

Finala campionatului republican de șah

În aula Bibliotecii Centrale universitare a luat sfîrșit sîmbătă seara finala campionatului republican de șah, întrecere care a ținut aproape timp de 30 de zile, atenția iubitorilor jocului de șah din țara noastră.

Anul acesta titlul de campion al țării a revenit maestrului internațional dr. Octav Troianescu (Progresul București), care s-a clasat pe primul loc al turneului cu un rezultat excepțional. Troianescu a acumulat 14 1/2 puncte de-alungul celor 19 runde ceea ce reprezintă peste 75 la sută din punctajul maxim. De remarcat că dr. Troianescu a cîștigat în ultima parte a concursului 9 partide la rînd. Dr. Troianescu cîștigă pentru a doua oară titlul de campion al țării pe care l-a deținut și în anul 1946.

Locurile 2 și 3 au fost împărțite la egalitate de Costea și Bălănel cîte 13 1/2.

Locul patru a revenit șahistului bucureștean Petre Seimeanu, (Progresul) care totalizînd 12 1/2 puncte a îndeplinit și el norma de maestru.

În continuare, clasamentul se prezintă astfel: 5-6. Soos și G. A. Alexandrescu 12 puncte; 7-8. V. Ciocîltea, G. Mititelu 10 1/2 puncte; M. Suța 10 puncte; 10-12. M. Rădulescu, D. Drimer, I. Halic 9 1/2 puncte; 13-14. C. Radovici, T. Ghițescu, 8 1/2 puncte; 15. C. Partoș 8 puncte; 16-17. E. Nacht, I. Szabo cîte 7 1/2 puncte; 18. S. Samarian 6 1/2 puncte; 19. L. Karacsoni 5 puncte; 20. O. Weisman 2 puncte.

SPECTACOLE

DUMINICĂ 19 DECEMBRIE 1954

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu: Cei trei mușchetari; **Republica, București:** De doi bani speranță; **Înfrățirea între popoare, Moșilor:** Epava din largul mării; **Timpuri noi, Tineretului, Elena Pavel:** Campionatul mondial de fotbal; **Lumina, 23 August:** Caut o nevastă; **Victoria:** Ogoare înțelenite; **Arta:** Iulius Fucik, Vineri 13; **Popular:** Intr-un port îndepărtat; **Maxim Gorki:** Ludwig van Beethoven; **Vasile Roaită:** Copilul Dunării; **Gh. Doja, Libertății:** Primăvara pe gheață; **M. Eminescu:** Marile speranțe; **Miorița, Unirea:** Profesorul Fabre; **Alex. Popov:** Circul; **8 Martie:** Hamlet; **Donca Simo:** Descoperirea misterioasă; **Constantin David:** Poemul dragostei; **Ilie Pintilie:** O noapte la Veneția; **Munca:** Agentul nr. 13; **Aurel Vlaicu:** Chibritul suedez, Turnul fecioarei; **Flacăra:** Școala curajului; **Alexandru Sahia:** Ordinul Anna; **N. Bălcescu:** Fanfan la Tulipe; **Cultural:** Prieteni credincioși; **Gh. Coșbuc, T. Vladimirescu:** Scrisoarea cifrată; **8 Mai:** Suflete zbuciumate; **Olga Bancic:** Nu-i pace sub măslini; **Volga, Rahova:** Zilele mîniei; **1 Mai:** Scanderbeg.

REDACȚIA: București, Piața Scînteii, Tel. Nr. 7.61.00. Secția scrisori Tel. 7.68.81. DIFUZAREA: Tel. Nr. 8.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.